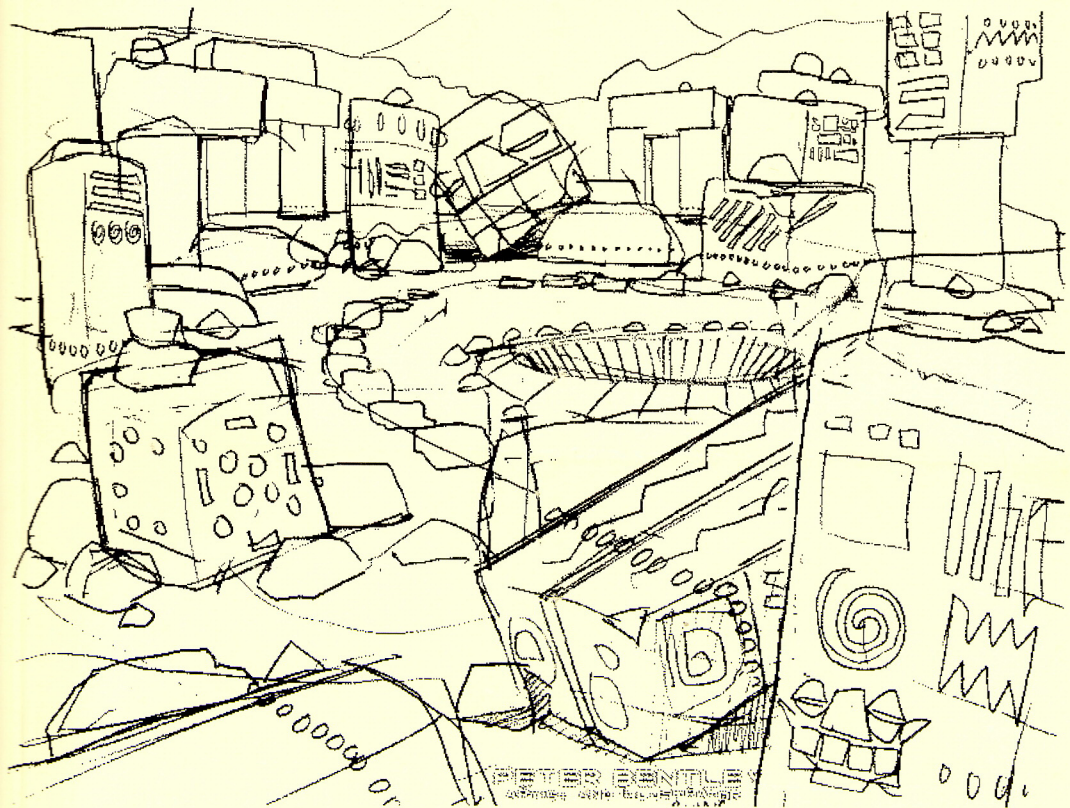

ΤΑΚΗΣ ΚΟΛΙΑΒΑΣ – ΜΩΛΙΟΤΑΚΗΣ

ΑΤΑΚΤΩΣ ΕΡΡΙΜΜΕΝΑ

ΠΟΙΗΣΗ

ΑΘΗΝΑ 2012

1. ΑΤΑΚΤΩΣ ΕΡΡΙΜΜΕΝΑ

Τα ρήματα που διαλαλώ
ατάκτως ερριμμένα.
Βότσαλα πέφτουν στον γιαλό
και πάνε στον πυθμένα.

Κι εν ηρεμία οι γιαλοί
ωθούν προς την αφάνεια.
Κι οι πάσης φύσεως φελοί
στέκουν στην επιφάνεια.

2. ΛΥΡΑ

Τάνυσε λύρα τις χορδές
να στέρξουν τα δοξάρια.
Να ζευγαρώσουν οι ωδές
με τα μεγαλυνάρια.

Τούτη την ώρα την ισχνή
θα 'ταν μεγάλο κρίμα.
Να χάνει ο στίχος την φωνή,
τους τόνους και την ρίμα.

3. ΨΑΚΤΙΚΗ

Της Ψωροκώσταινας παιδιά
τσούρμο σε μιά παράγκα.
Πάντοτε με χρυσή καρδιά
και πάντα δίχως φράγκα.

Ψαχνόμαστε για θησαυρό,
να στήσουμε μιά μπάγκα.
Κακότυχοι με τα ευρώ,
όσο και με τα φράγκα.

4. ΒΟΥΒΑΜΑΡΑ

Βγάζω στεντόρεια φωνή,
άφωνες οι σοφίτες.
Και δεν ακούν οι μακρινοί
μηδέ κι οι συνορίτες.

Απόκοσμος κι αναριγώ,
στο δράμα το φριχτό μου.
Μέχρι που δεν ακούω κι εγώ
τον ίδιον εαυτό μου.

5. ΣΠΑΝΙΟΤΗΤΑ

Μπορεί με θέληση Θεού
να έχουμε ξεμείνει,
ως είδος σπάνιου λαού
που χάνεται και σβήνει.

Κι η μοίρα με καρδιά βαριά
θύρες ναών να κρούει.
Και να μην θέλει η Παναγιά
να βλέπει και ν' ακούει.

6. ΠΙΚΡΟΣ ΚΑΙΡΟΣ

Σ' ετούτον τον πικρό καιρό
υπερτερούν οι ύμνοι.
Και λιγοστεύει το νερό
Στης ύδρευσης την λίμνη.

Και στα σημεία του βορρά
γοργά λιώνουν οι πάγοι.
Σκάρτη τ' ανθρώπου η βορά
καθώς και το προσφάγι.

7. ΜΟΝΟΖΥΓΟ

Το ἔχουμε ὅλοι αποδεχτεί
της ζήσης το κρεσέντο.
Κι ἔχουν οἱ νόμοι δουλευτεί
μ' ατσάλι και τσιμέντο.

Κι ο μύλος στρέφεται γοργά
κι ο ἄνθρωπος δεμένος.
Και στα μονά και στα ζυγά
ποτέ του κερδισμένος.

8. ΣΑΡΑΚΟΣΤΗ

Απέραντος σαρακοστή
και πάντοτε ἄδεια ἡ τσάσκα.
Κι οἱ που ἔχουν τύχην αγραστή
γεμάτη ἔχουν παλάσκα.

Δεν ἔχουν οἱ καιροί ψυχή
και μπαίνουμε στο Πάσκα.
Χορτάτοι οἱ πλούσιοι, κι οἱ φτωχοί
στης μοίρας τους το χάσκα.

9. Ο ΣΚΟΡΟΣ

Σ' αὐτόν τον κόσμον τον φριχτό
με την αβέβαιη φάτσα.
Εἶν' ἄλλο το μεταξωτό
και ἄλλο ἡ λινάτσα.

Και δίχως διαφορά καμιά
κι ἐντός ρυθμῶν ἀρρήτων,
ο σκόρος τρώει τα πανιά
ὅλων των ποιοτήτων.

10. ΟΜΟΙΟΤΗΤΑ

Ο πλούτος είναι η χαρά
κι η φτώχεια έχει την θλίψη.
Κι η μεταξύ διαφορά
π' ουδέποτε θα λείψει.

Του βίου η συμπεριφορά
στ' απατηλά παιχνίδια.
Και του θανάτου η συμφορά
προς όλους πάντα ίδια.

11. ΟΡΓΗ

Κανείς δεν ξέρει τι να πει
και να ομολογήσει.
Έπεσε στα βουνά σιωπή
κι αλαλαγμός στην φύση.

Στης ταλαιπωρημένης γης
τα τέσσερα σημεία.
Κύματα απέραντης οργής
κι αναλαμπή καμία.

12. ΑΝΑΠΟΔΙΑ

Συννεφιασμένε ουρανέ
θλιμμένο πρωτοβρόχι.
Κι ακαρτερώντας ένα ναι,
ηχεί στ' αυτιά μας τ' όχι.

Της ειμαρμένης μας κακό
ανάποδο και λαύρο.
Ευελπιστείς εις το λευκό
και σου προκύπτει μαύρο.

13. ΣΤΡΟΦΕΣ

Των τραγουδιών μου οι στροφές
χτισμένες πόντο πόντο.
Και κριτικές υπογραφές
που πήγανε στον βρόντο.

Οι του Πηγάσου οι πιο καλοί
μονίμως στην αφάνεια.
Κι απολαμβάνουν οι φελοί
κοινωνική επιφάνεια.

14. ΑΠΑΝΤΟΧΗ

Λογάριαζε από παιδί
να πάει στο φεγγάρι.
Κι εγέρασε χωρίς να δει
ετούτη δω τη χάρη.

Και το φεγγάρι γελαστά
κάθε φορά που βγαίνει.
Στο παραθύρι του μπροστά
για λίγο ξαποσταίνει.

15. ΞΗΡΑΣΙΑ

Ποιός βλέπει τον Πατροκοσμά,
ακούει τον Μακρυγιάννη.
Έχουν της ύλης τα δεσμά
τον κίνδυνο σημάνει.

Ότι κι αν λένε οι γραφές
μαζί κι οι προφητείες.
Πληθαίνουν οι καταστροφές,
πυκνώνουν οι αγυρτείες.

16. ΟΙ ΒΑΡΒΑΡΟΙ

Έρχονται οι βάρβαροι, ουαί,
εις το ημών δουκάτο.
Απ' την μεριά του ΟΗΕ
κι απ' την πλευρά του ΝΑΤΟ.

Έρχονται οι βάρβαροι, μα πώς ;
όταν αυτή η τάξη,
στον τόπο μεγαλοπρεπώς
την έχει προσαράξει.

17. ΠΡΩΤΟΤΥΠΙΑ

Ακαταλόγιστες γραφές
ποικίλα φρούτα ζούφια.
Βαρύγδουπες υπογραφές
και προϊόντα κούφια.

Και την καλύτερη γραφή
σαφώς διεκδικούνε,
αυτά που δεν έχουν γραφεί
κι ίσως δεν θα γραφτούνε.

18. ΝΟΣΟΣ

Απρόσμενα και ξαφνικά
τον έπιασε το κέφι,
να διαφεντεύει αγερικά,
να τσοπανεύει νέφη.

Στην λόξα του την αγαθή
έν' ανθρωπάκι τόσο.
Κι έχει υπό πίεση βρεθεί
στης Ποίησης τη νόσο.

19. ΡΑΠΙΣΜΑ

Για την Αρχή, απ' την αρχή
αντε με φόρα πάλι.
Όλοι στη μάχη με ψυχή
κι αέρα στο κεφάλι.

Μεγάλα σχέδια και χρυσά
διαφυγής και νόστου.
Κι ενόσω ο έλλην τα μασά
χαστούκι ξανά δώσ' του.

20. ΑΠΟΔΟΧΗ

Ίσως δεν έχουν ειπωθεί
ακόμα τα σπουδαία.
Κι ίσως μιά μέρα ν' απλωθεί
η απόλυτος ιδέα.

Δεν έτυχε, ως εδώ οι λαοί,
μες στον παγκόσμιο χάρτη,
ν' αποδεχτούν ως αγλαή
μιά ιδέα, έστω σκάρτη.

21. ΤΟ ΤΡΙΖΟΝΙ

Φεγγάρι μελαγχολικό
μετράει τα σύνορά του.
Ένα τριζόνι ερημικό
παίζει τον ταμπουρά του.

Τα νυχτοπούλια έχουν κρυφτεί,
η νύχτα ξημερώνει.
Κι ακόμα κλαίει στου ποιητή
την λύρα, ένα τριζόνι.

22. ΠΕΡΑΣΤΙΚΟΙ

Δεν γίνονται όλα από τη μιά
στιγμή, μέχρι την άλλη.
Το βιαστικό φέρνει ζημιά,
θλίψη και παραζάλη.

Περαστικοί, σε μιάν οδό
βαδίζουμε μεγάλη.
Και στερημένοι απ' την εδώ
παντέχουμε στην άλλη.

23. ΣΥΝΑΠΙΑΝΤΗΜΑ

Τα χέρια είναι τα καθαρά,
που αισθητά μας λείπουν.
Το αίσχος κι η διαφθορά
δεν μας εγκαταλείπουν.

Το τίμιο και το λογικό
ο βίος δεν το ορίζει.
Και περισσεύει το κακό
και το καλό σπανίζει.

24. ΣΧΕΤΙΚΑ

Απ' το λιγάκι στο πολύ
κι απ' το πολύ στο λίγο.
Και με της μοίρας την βουλή
θα φύγεις και θα φύγω.

Και μες στα ίδια σκηνικά
του βίου μας το δράμα.
Και όλα βαίνουν σχετικά
μα κι άσχετα συνάμα.

25. ΕΡΑΝΙΚΑ

Δεν ήθελε να βουλευτεί
εις του λαού την πλάτη.
Σε θέση ίσως βουλευτή,
μπορεί και στρατηλάτη.

Εντός του είχε ιδανικά
κι αυτόφωτη παιδεία.
Και του 'γινε μ' ερανικά
χρήματα η κηδεία.

26. ΕΠΙΟΥΣΙΟΣ

Δεν είναι δυνατόν να θες
να δώσεις την αλήθεια.
Τις γνώμες σου, όσο κι ορθές
πνίγουν τα παραμύθια.

Στο ρέμα φύεται η ιτιά
και στα βουνά το σπάρτο.
Κι ο κόσμος έχει την ψευτιά
ως επιούσιον άρτο.

27. ΑΓΝΩΣΙΑ

Η φρόνηση σ' αυτήν την γην
ανέκαθεν ολίγη.
Κι όλα τα προς αποφυγήν
δεν τα 'χουμε αποφύγει.

Και θα 'τανε το πράγμα απλό
και θα 'χε τελειώσει.
Αν είχαμε τόσο μυαλό
όσ' η κοκόρου γνώση.

28. ΕΙΡΗΝΟΠΟΛΕΜΟΣ

Δεν έχει ο πόνος όρια
κι η καλοσύνη τείχη,
η θλίψη περιθώρια
κι η ατυχία τύχη.

Τα πάντα χαρτοπόλεμος
και η ζωή καμίνι.
Κι όταν ξεσπάει πόλεμος
μιλάμε για ειρήνη.

29. ΜΑΝΤΑΤΟ

Είχαμε, που δεν είχαμε
ψωμί κι ελιές στο πιάτο.
Στην ώρα το πετύχαμε
το ευχάριστο μαντάτο.

Νέο κουβέρνο έρχεται
κι αλλάζουν όλα εν τάχει...
Σιγά παιδιά μην τρέχετε
και σκόνταμα σας λάχει.

30. ΑΤΕΛΕΙΑ

Ονειρευόμαστε αστακούς
πέρδικες και λυθρίνια.
Κι ανήκουμε στους νηστικούς
και ζούμε με την γκρίνια.

Ξένη η πολυτέλεια
διπλοκαπαρωμένη.
Κι είμαστε μια ατέλεια
αποτελειωμένη.

31. ΖΟΡΙ

Τα πράγματα είναι ζόρικα
πολύ και βόηθα Θεέ μας.
Τα μάτια τα αιμοβόρικα
στραμμένα πάνωθέ μας.

Είναι ψηλά οι ουρανοί
κι απόμακρα η δύση.
Και δεν ακούγεται φωνή
να μας παρηγορήσει.

32. ΤΟΥΝΕΛ

Βρισκόμασταν στην άνοιξη
του ιερού αγώνα.
Και άμετρη κατάνυξη
περί τον Παρθενώνα.

Διαβήκαμε την άνοιξη
κι υπάρχουμε ακόμα.
Του χρόνου η διάνοιξη
μας δείχνει μαύρο χώμα.

33. ΟΜΟΛΟΓΙΑ

Σίγουρα και χρονιά – χρονιά
τον βίο μας διαβήκαμε.
Μέσα στην βαρυχειμωνιά
βαριά αποκλειστήκαμε.

Φέρτε μας τον πνευματικό
να εξομολογηθούμε.
Πούθε το εις βάρος μας κακό
κι ότι τους συγχωρούμε.

34. ΠΑΡΑΖΑΛΗ

Εγώ με τον Ισίδωρο
ισόβια στο καρτέρι.
Κι ένα λειψό αντίδωρο
δεν είδαμε στο χέρι.

Και να, με τον Ισίδωρο
στερνά στην παραζάλη.
Κι η μύγα τρώει τον σίδηρο
κι ο κώνωπας τ' ατσάλι.

35. ΑΝΑΠΟΔΙΕΣ

Ανάποδα τα πράγματα
βγαίνουν εις κάθε αγώνα.
Ποντάρουμε στα γράμματα
μας έρχονται κορόνα.

Ο ακριβής προσδιορισμός
άπιαστος των πραγμάτων.
Μας συνεπήρε ο αστερισμός
σοφών τε κι αγραμμάτων.

36. ΥΠΟΓΕΙΩΣΗ

Είχαμε ενθουσιαστεί
στης νιότης μας το κίνημα.
Κι είχαμε σφόδρα ενστερνιστεί
της εποχής το μήνυμα.

Κι έχουν οι όροι αντιστραφεί
και μόλις που σερνόμαστε.
Η τελευταία μας στροφή
και ...υπογειωνόμαστε.

37. ΝΥΧΤΑ

Μ' αρέσεις νύχτα, να γυρνάς
μ' αρχοντική πορφύρα
και κάθε βράδυ να περνάς
κι απ' την δική μου θύρα.

Και να θωρώ την αυγινή,
στης γλάστρας μου τα κλώνια,
μες στη δροσιά την βραδινή,
λουσμένη, την μπιγκόνια.

38. ΧΑΡΤΑΕΤΟΣ

Το σύννεφο διαβατικό
στον ουρανό περνάει.
Και σάμπως μελαγχολικό
να μ' αποχαιρετάει.

Το σύννεφο ψηλά κοιτώ
να ταξιδεύει πρίμα.
Σαν σε δικό μου χαρταετό
να κόπηκε το νήμα.

39. ΕΠΑΝΟΔΟΣ

Όταν τα εγκόσμια στερηθώ
πρόσκαιρα βήματά μου,
θα γείρω ν' αποκοιμηθώ
μες στα ποιήματά μου.

Κι αν μέλλεται ν' αναστηθώ,
χωρίς σαλπίγγων ήχους,
θα 'ναι να ξανασυστηθώ
κάπου, με ιδίους στίχους.

40. ΚΑΜΠΡΙΟΛΕ

Τί στίχο να σου πω καλέ
που νόημα να έχει.
Είμαστε το καμπριολέ
στην ασφαλτο που τρέχει.

Στου ιλίγγου την περιστροφή
δύσκολο να φρενάρει.
Κι από μοιραία του στροφή
πηγαίνει προς τον Άρη.

41. ΜΕΝΟΣ

Η νύχτα μαίνεται θολή
με του βοριά τα ρίγη.
Οι άστεγοι πάρα πολλοί,
οι στεγασμένοι λίγοι.

Κι όλοι μας του Θεού παιδιά
με χάρη κι ευδοκία.
Και μοιρασμένη η σοδειά
εν πλήρει αδικία.

42. ΕΙΚΑΣΙΑ

Τον θάνατό τους, οι φτωχοί
ποιητές μας, στην Ελλάδα.
Πολλοί τον «είδαν» με βροχή
και κάποιοι με λιακάδα.

Μεταθανάτιο σεβντά
ο νους μου δεν κατέχει.
Θέλει το σύννεφο βροντά
θέλει το νέφος βρέχει.

43. ΠΡΟΣΔΟΚΙΕΣ

Ελπίζαμε, μοίρα χρυσή
τα δίκια ν' αποδώσει.
Τ' όνειρο τώρα στο κρασί
το 'χουμε παραδώσει.

Σε πίνουμε γουλιά – γουλιά
ρετσίνα και μας πίνεις.
Κι όλο πιο κάτω στα σκαλιά
μας φέρνεις της οδύνης.

44. ΕΞΙΣ

Του λεξιλόγιου στρωτές
κομψές και λείες λέξεις.
Κι απόφυγε πολύ μ' αυτές,
ως ποιητής, να μπλέξεις.

Επώδυνος η επωδός
κι ασήκωτος η έξις.
Κι ο ποιητής επί ποδός
και σημαδεύει λέξεις.

45. ΗΡΩΑΣ

Άρματα συναρμολογώ,
μάχαιραν ακονίζω.
Αναμετρήσεις νοσταλγώ
και μάχες δεν αρχίζω.

Στα όνειρά μου τριγυρνώ
ατίθασο αγρίμι.
Κι ήρωας την αυγή ξυπνώ
φτιαγμένος από ζύμη.

46. ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Πολλές φορές ένα «γιατί»
βαρύ, με συνοδεύει.
Και με μολύβι και χαρτί
απόκριση γυρεύει.

Κι εγκύπτω μ' ανθρωπιστικό
καημό κι από καθήκον.
Κι ένα σκληρό μηδενικό
προκύπτει στο πηλίκον.

47. ΠΕΝΙΑ

Σκληρές της μοίρας οι βουλές
και σε κατασπαράζουν.
Στου περιθώριου τις θολές
γωνιές που σε στοιβάζουν.

Παλαίμαχος σκληρής δουλειάς,
τον συντηρούν μ' αρλούμπες.
Δεν ψάχνει κότινους ελιάς,
αλλά ελίτσες θρούμπες.

48. ΕΠΙΘΥΜΙΑ

Επιθυμιά κρατώ κρυφή
και λέω να ξεκινήσω.
Ν' ανέβω σε βουνοκορφή,
τη γη να χαιρετήσω.

Κι από το ένα πρωϊνό
στο άλλο τ' αναβάλλω.
Και το αν θ' ανέβω στο βουνό
πολύ το αμφιβάλλω.

49. ΑΜΑΞΑΚΙ

Έν' αμαξάκι, σε φτωχούς
αγρούς παρατημένο.
Ξαρματωμένο από τροχούς
πηδάλιο και φρένο.

Εκεί αράζω τακτικά
και διαδρομές αρχίζω.
Και σε ταξίδια μαγικά
πηγαίνω και γυρίζω.

50. ΚΑΤΕΡΓΑΣΙΑ

Πολιτικοί, μηχανικοί,
στρατιωτικοί γενναίοι.
Του τόπου οι Γραμματικοί
και οι καπεταναίοι.

Με σύνεση πολιορκούν
πλατιά την οικουμένη.
Κι όλοι τον κόσμο πελεκούν
κι ο κόσμος ίδιος μένει.

51. ΑΛΓΟΣ

Σύνολο ο κόσμος πονηρό
στου χρόνου την φαρέτρα.
Κι ο βίος μας από νερό
φτιαγμένος κι από πέτρα.

Και η πορεία αλγεινή
στης μοίρας μας τα μέτρα.
Κι η πέτρα τρώει το σκοινί
και το σκοινί την πέτρα.

52. ΑΓΩΝΙΑ

Κάπου στης νύχτας τα στενά
στον μαχαλά τον πάνω.
Εκεί την σκέψη μου συχνά
την βρίσκω και την χάνω.

Στης νύχτας κάπου την στροφή
ξανοίγομαι σεργιάνι.
Κι εκεί η σκέψη μου η κρυφή
με βρίσκει και με χάνει.

53. ΑΛΙΣΒΕΡΙΣΙΑ

Αλισβερίσι, έβγα – μπες
στα τηλεπαραθύρια.
Σωρός η μπόχα κι οι πομπές
και τα λιβανιστήρια.

Το υβρεολόγιο Αλφειός
και τα κακά μας χάλια.
Πρέπει να πέσει ο Σπερχειός
στα σύγχρονα κανάλια.

54. ΣΤΙΓΜΕΣ

Κάποιες στιγμές, μες στη ζωή
σου φέρνουν ένα κάτι.
Σάμπως δασών αναπνοή
και θάλασσας αλάτι.

Απόηχους πληγών κρυφών
που δεν έχουνε σιγήσει.
Κι ίσως κι η ιέρεια των Δελφών
να μην έβρισκε λύση.

55. ΜΟΙΡΑΙΟ

Η μοίρα σου ήταν αυτή,
μέσα σε κρύους τοίχους,
ν' αναστενάζεις ποιητή
με ρίμες και με στίχους.

Ν' αναστενάζεις και να κλαις
με τις στροφές που γράφεις
και τις περίστιες που δεν λες
και που δεν καταγράφεις.

56. ΜΕΛΙΣΣΑ

Η μέλισσα με τ' απαλό
φτερούγισμα πετάει.
Και από ρόδο σε ανθό
ανάλαφρα περνάει.

Στο βούισμά της τ' αγαθό
στην γλώσσα της αγγέλλει:
Πώς πλησιάζουν τον ανθό
και πώς τρυγούν το μέλι.

57. ΕΣΤΙΑ

Το σπίτι μου το πατρικό
οριστικά χαμένο.
Διωγμένος και το κατοικώ,
απόκληρος και μένω.

Παλιό σπιτάκι πατρικό
ανάμνηση θλιμμένη.
Με προσκαλείς και σε γρικό
κι η πόρτα σου κλεισμένη.

58. ΤΡΕΛΟΙ

Ολίγοι μέσα στους πολλούς,
μας έχουν ξεχωρίσει.
Και κάποιοι ανόητοι, τρελούς
μας έχουνε βαφτίσει.

Όταν ο λόγος ωφελεί
καλώς να στιχουργούμε.
Κι ας είμαστε πολλά τρελοί,
για τούτο που μπορούμε.

59. ΣΙΩΠΗ

Ο λόγος και εις την σιωπή
ενίοτε πηγαίνει,
ήτις, αυτά που 'χει να πει
δεόντως τα σωπαίνει

Αρχόντισσα περιωπής
επί τη εμφανίσει.
Την ειλικρίνεια της σιωπής
ουδείς θ' αμφισβητήσει.

60. ΑΤΑΞΙΔΕΥΤΟ

Προσμένοντας ήρθ' ο καιρός
και τα πανιά μας όρτσα.
Βίρα τις άγκυρες κι εμπρός
και στο ταξίδι φόρτσα.

Και μέσα στην αναφορά
της Ε.Μ.Υ., τρικυμία.
Κι η νιότη πρόσκαιρη φορά,
μοναδική και μία.

61. ΞΕΣΠΙΤΩΜΕΝΟΣ

Σαν να μη βρίσκομαι σ' αυτό
τον τόπο τον δικό μου.
Απηυδισμένος περπατώ
να βρω το σπιτικό μου.

Με την χαμένη αντρεία
έντεχνα ψάχνω μέσα.
Ξεσπιτωμένος μακριά
στο σπιτικό μου μέσα.

62. ΑΓΝΩΣΤΟΙ

Ο εαυτούλης μου κι εγώ
πολύ στενά δεμένοι.
Όταν με βήμα πάω γοργό
εκείνος πίσω μένει.

Κι έχει και κάποτε συμβεί
να συναπαντηθούμε.
Σαν δύο άνθρωποι ζαβοί
χωρίς να γνωριστούμε.

63. ΦΟΥΝΤΟ

Στις θάλασσές μου ναυαγώ
συχνά χωρίς πυξίδα.
Και νοιώθω να μην είμ' εγώ
σ' αυτή την καταιγίδα.

Αλλ' όταν βλέπω ναυαγό
χωρίς ζωής ελπίδες,
φούντο δεμένος πάω κι εγώ
μαζί του, μ' αλυσίδες.

64. ΠΕΛΕΚΙ

Υπάρχει και το λεκτικό
βαρύγδουπο πελέκι.
Που κόβει με το «ως εδώ»
και με το «μη παρέκει».

Αλλά χρειάζεται κι η χειρ
τσεκούρι να σηκώσει.
Και με τ' αντρίκειο «άει σιχτήρ»
τα δίκια ν' αποδώσει.

65. ΠΡΟΣΜΟΝΗ

Το περιμένω κι ας αργεί,
στου κόσμου την οδύνη.
Να πάρει βάλσαμο η πληγή
τ' ανθρώπου, από μιά κρήνη.

Την ώρα την ξεχωριστή
προσμένω που θα φτάσει.
Κι ας έχω ανεπιστρεπτί
τον κόσμο ξεπεράσει.

66. ΑΠΟΣΤΑΓΜΑ

Εγκώμιος υπερβολή
ανώφελα σκορπιέται.
Το κυριελέησον το πολύ
κι ο Κύριος το βαριέται.

Ρήση πανάρχαια χρυσή
κι απόσταγμα πηγαίο:
Λίγο νεράκι στο κρασί
χρήσιμο κι αναγκαίο.

67. ΤΡΟΧΟΣ

Η νύχτα βρέχει κι η βροχή
στην άσφαλτο κυλιέται.
Στην καμαρούλα μιά ψυχή
ριγεί και τυραννιέται.

Ένας ποτάμιος αχός
περάτης ξεχωρίζει.
Σάμπως που πάει ένας τροχός
και δεν ξαναγυρίζει.

68. ΕΦΕ

Παρακαλώ βαρύ γλυκό,
διπλό κι αρκούντως κρύο
νερό, σαφώς μεταλλικό
και το σταχτοδοχείο.

Βαρύγλυκέ μου αδερφέ
για σε τα πάντα αρνούμαι,
απολαμβάνων τα εφέ
που ως έλλην δικαιούμαι.

69. ΜΠΟΡΑ

Έρχεται μπόρα δυνατή,
φύλακες γρηγορείτε.
Κι εσείς της γης οι δυνατοί
να μου το θυμηθείτε.

Ξεσπάει μπόρα δυνατή
κι όταν ξυπνούν οι μύριοι,
λυγίζουνε οι δυνατοί,
γκρεμίζονται οι πύργοι.

70. ΜΕΓΑΛΟΣΤΟΜΙΑ

Πολιτικής προφίλ κι ανφάς
στόχοι κρισίμου μάχης.
Από το άρπαξε να φας
μέχρι το κλέψε να 'χεις.

Σύγχρονος πατριωτισμός
και σχέδια μεγάλα.
Κι ακόρεστος βερμπαλισμός
για μίζες και κουτάλα.

71. ΦΙΓΟΥΡΕΣ

Οι ήρωες δεν είν' εδώ
στην σύγχρονή μας Δύση.
Τους έχουμε από καιρό
σκοπίμως αφανίσει.

Οι ήρωες οι σημερινοί
είναι φιγούρες ξένες.
Οι μαϊντανοί, οι πισινοί
κι οι σαλαμουριασμένες.

72. ΑΚΑΠΝΟΙ

Τί φοβεροί αγωνιστές
οι σύγχρονοι κι ετούτοι,
όπου δεν μύρισαν ποτές
μιάς τουφεκιάς μπαρούτι.

Εις την εδώ караγκιοζέ
περίεργη παράγκα.
Κρατούν οι άκαπνοι αγκαζέ
τους θώκους και τα φράγκα.

73. ΤΙΜΕΣ

Τιμές της τίμιας και παλιάς
ζωής, π' ουδείς τις ψάχνει.
Για 'να στεφάνι αγριελιάς
κι ένα κλαδάκι δάφνη.

Κι ά-τιμες σύγχρονες τιμές
συγκομιδής μεγάλης.
Σε μετρητά, σε προτομές
και βίλες της Εκάλης.

74. ΜΕΝΟΥ

Χωρίς περίσκεψη και νου
λασπόνερα, σαρίδια.
Στο καθημερινό μενού
ξανά κι από τα ίδια.

Ερίφιο το παρδαλό
μερίδες σαλμονέλας.
Αντίδια από Κορυδαλλό
και μπούτια πασαρέλας.

75. ΑΨΙΘΥΜΙΑ

Σ' ετούτη την αποκοπή
πολύ μας έχουν στύψει.
Ελάχιστα μας έχουν πει,
τα πλείστα τα 'χουν κρύψει.

Είμαστε άνθρωποι κι εμείς
αψίθυμοι κι αλέστα
σε μία έκρηξη τιμής
ορμάμε για τα ρέστα.

76. ΠΑΤΟΣ

Αμέτε και σκαλί - σκαλί
σ' αυτό το κομιτάτο
κι από κατήφορο πολύ
βρεθήκαμε στον πάτο.

Και για να μη χαθεί η δουλειά
και το μενού απ' το πιάτο.
Άντε να φτιάξουμε σκαλιά
για κάτι ... παρακάτω.

77. ΜΕΘΟΔΕΥΣΕΙΣ

Τα χρόνια μας παρέρχονται,
γκρεμίζονται τα τείχη.
Οι «βάρβαροι» εισέρχονται,
τα σχέδια έχουν πετύχει.

Με μέθοδο και με σιωπή
καλομελετημένη.
Γίνονται «ντόπιοι» οι αλλοδαποί
και οι εντόπιοι, ξένοι.

78. ΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Της νιότης μας αστόχαστα
χρόνια απομακρυσμένα.
Της θύμησης παλιόχαρτα
ανεμοσκορπισμένα.

Τρισκότεινο το σήμερα
κι εμείς άνευ αρμάτων.
Και περ-πατάει η χίμαιρα
βαριά, επί πτωμάτων.

79. ΔΙΑΔΡΟΜΕΣ

Να το θυμάσαι δυνατά
και να μην το ξεχάνεις.
Από το πριν ως το μετά
πολλά μπορεί να χάνεις.

Των χρόνων οι διαδρομές
σε διάφορες πορείες.
Και γράφουν οι μικρές στιγμές
μεγάλες ιστορίες.

80. ΧΑΣΟΥΡΑ

Ψαχνόμαστε στα τυχερά
παιχνίδια αδιακόπως.
Και βλέπουμε κάθε φορά
πόσος χαμένος κόπος.

Και το 'χουν πει οι φρόνιμοι,
ότι κρατάει η σβούρα,
την ατυχία μόνιμη
και βέβαιη την χασούρα.

81. ΑΝΤΡΑΛΑ

Στα χρόνια ετούτα τ' άπονα
βρεθήκαμε και ζούμε.
Μας πνίγουν τα παράπονα
και τίνος να τα πούμε.

Βγαίνεις διαβάτης της σιωπής
με την δική σου αντράλα.
Τα βάσανά σου πας να πεις
και βρίσκεις πιο μεγάλα.

82. ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Από τα ίδια σου μαλλιά
ανώφελο να πιάνεσαι.
Κι η πλεύση ίδια απ' τα παλιά
αναχωρείς και ... χάνεσαι.

Απ' τα παραπατήματα
δημιουργούνται πτώσεις.
Κι αν γίνουμε μαθήματα
επιπροσθέτουν γνώσεις.

83. ΚΟΥΜΑΝΤΑ

Εις το βουνό ψηλά εκεί
άνθιζε η λεβάντα.
Κι εμείς ορμή στρατηγική
και δίναμε τα πάντα.

Και η συνήθης τακτική
κι η χρόνια αβάντα.
Η κραταιά Αμερική
να κάνει τα κουμάντα.

84. ΜΑΥΡΟΣ ΠΟΝΤΟΣ

Έχουν τσιτώσει τα σχοινιά
στου σκάφους την ευθεία.
Άνεμος ούριος στα πανιά
και η πορεία θεία.

Άριστοι οι καιρικοί οιωνοί,
στα ίσαλα το σκάφος.
Ανέφελοι οι ουρανοί
κι ο Μαύρος Πόντος, τάφος.

85. ΠΕΤΡΟΣΤΑΦΥΛΑ

Τα πετροστάφυλα πικρά
στης νιότης μας τ' αμπέλια.
Κι εμείς σκαρώναμε γερά
κι ευρύχωρα βαρέλια.

Στην αγωνία μας καρσί
κοπιαστικό ταξίδι.
Της σύναξής μας το κρασί
χολή, αλόη και ξίδι.

86. ΣΙΓΑ

Σιγά σιγά και ταπεινά
κι εμπρός με την ψυχή μας.
Είναι μεγάλα τα βουνά
μικρή η αντοχή μας.

Και βέβαια έχει φτερά
το ιερό μας πάθος.
Πλην εύκολα κανείς γλιστρά
και χάνεται στο βάθος.

87. ΜΟΝΑΞΙΑ

Στην κάμαρα την σκοτεινή
σειρά τρεις πολυθρόνες.
Μονάχος του στην μεσιανή
κι οι διπλανές του μόνες.

Βουβή θλιμμένη συννεφιά
και σκέψη δακρυσμένη.
Πού χάθηκε μιά συντροφιά
η που την περιμένει;

88. ΑΠΟΣΥΡΣΗ

Είμαι κι εγώ ένα γιωταχί
με άπειρες πορείες.
Διέφυγα μιά κατοχή
και δύο διχτατορίες.

Τελεύω χιλιομετρικά
βίον, Θεού ελέω.
Με άχρηστα ανταλλακτικά
κι απόσυρση από Κ.Τ.Ε.Ο.

89. ΚΑΙΡΙΚΑ

Καιρός πανιά, καιρός κουπιά
γαλήνιος και πράος.
Της άνοιξης και του χιονιά
στους κύκλους του, αενάως.

Καιρός ανέμου και πυρός,
ωκεανών και τόπων.
Κι ο πάντοτε κακός καιρός
των δύσμοιρων ανθρώπων.

90. ΠΛΕΞΗ

Δεν είναι λίγα τα πολλά
κι ούτε πολλά τα λίγα.
Δεν είναι το «ναι μεν αλλά»,
το ήρθες και το πήγα.

Είναι που η Γραμματική
η ίδια τα 'χει μπλέξει.
Κι οι σύγχρονοι γραμματικοί
υποβοηθούν την πλέξη.

91. ΜΗΔΕΝ

Αγαπημένη μου Μαρλέν
κοντεύει να νυχτώσει.
Το παραμύθι που μας λέν'
μας έχει βαλαντώσει.

Εις τον ορίζοντα ουδέν
ευοίωνο σημάδι.
Μηδέν από μηδέν, μηδέν
κι απόλυτο σκοτάδι.

92. ΑΓΥΡΙΣΤΟΣ

Πήρε της νύχτας το στρατί
με τ' άλλα παλικάρια.
Και συγκρουστήκαν δυό στρατοί
και μέτρησαν κουφάρια.

Στου γυρισμού του το στρατί
η μάνα δακρυσμένη.
Η νύχτα τρώει τον Στρατή
κι αυτή τον περιμένει.

93. ΣΥΝΥΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

Ίσως δεν είναι αρκετοί,
ίσως ούτε και λίγοι,
«παρόντες», όσοι εκλεκτοί,
που έχουν ήδη φύγει.

Αλλιώς η Αριθμητική
τα νούμερα τ' αθροίζει.
Κι αλλιώς η συλλογιστική
τα συνυπολογίζει.

94. ΚΑΛΑΜΙΑ

Στου κύκλου της κι η καλαμιά
δεμένη, την ανέμη.
Και δέρνηεται στην ερημιά
και ξεψυχώντας τρέμει.

Μικρή κι απέριτη ψυχή
στη γη που 'χεις φυτρώσει.
Του φθινοπώρου η βροχή
θα σε εξιλεώσει.

95. ΕΚΤΟΣ

Η νύχτα σέρνεται θαμπή
ξεπαγιασμός στην πλάση.
Πόρτα δεν βρίσκεται να 'μπει
για να μην ξεπαγιάσει.

Σ' απανθρωπιάς καταπακτή
σωρεύονται τ' ατού μας.
Κι οι ίδιοι έχουμε κλειστεί
εκτός του εαυτού μας.

96. ΑΝΑΓΚΗ

Άπειροι του Θεού οι πιστοί
που τον δοξολογούνε.
Όπως υπάρχουνε κι αυτοί
που τον αμφισβητούνε.

Μέχρι που να τους χρειαστεί,
εκεί που θα πονέσουν,
προστρέχοντας γονατιστοί
να τον παρακαλέσουν.

97. ΓΚΙΩΝΗΣ

Έρημο αθώρητο πουλί
στη στέγη του κρυμμένο.
Και βγαίνει και νυχτολαλεί
αιώνια πικραμένο.

Κι εσύ τα μαύρα σου μαλλιά,
νύχτα, καθώς τ' απλώνεις.
Με τ' άλλα τέρπεσαι πουλιά
και σε πληγώνει ο γκιώνης.

98. ΑΛΥΤΡΩΤΟΙ

Τροχίζει το βαρύ σπαθί
πάνω στην μαύρη πέτρα.
Και ποιός μπορεί ν' αντισταθεί
στ' Ανίκητου τα μέτρα.

Τ' ανθρώπου τύχη αγαθή
στων γνώσεων τον φάρο.
Και που δεν έχεις λυτρωθεί
απ' τον δυνάστη χάρο.

99. ΑΠΕΙΛΗ

Η φτώχεια μόνιμη απειλή
κι η ζήση πάντα σκάρτη.
Κι ασάλευτος δεν ωφελεί
κι εκπατρισμένος βλάφτει.

Κι ένας καημός τυραννικός
στα στήθη ριζωμένος.
Στην πάτριά σου, νηστικός,
στην ξένη, χορτασμένος.

100. ΑΔΥΝΑΜΙΑ

Δεν έχω κήπους με κλαδιά
και μάντρες με απλάδες.
Να τις διαθέσω στα παιδιά
να παίζουν τις αμάδες.

Κι έχω και γέριχη καρδιά
και δεν υπάρχει ελπίδα.
Να ξαναστήσω να παιδιά
ν' αυξήσω την πατρίδα.

101. ΤΡΙΚΛΟΠΟΔΙΑ

Η σύγχρονη ζωή πολλά
και διάφορα σου τάζει
κι εκεί που σου χαμογελά
τρικλοποδιά σου βάζει.

Αλλ' άμα είσαι απ' τα παιδιά
που νέμονται την πιάτσα,
προφτάνεις και τρικλοποδιά
κοτσάρεις στην κυράτσα.

102. ΠΕΙΡΑΣΜΟΙ

Του πεπρωμένου πειρασμοί
της μοίρας μας απόχη.
Εκείνη δεν είπε το μη
κι αυτός δεν είπε τ' όχι.

Ανώριμη συγκομιδή
βαρύ κι ισόβιο βρόχι.
Που τ' αποφεύγεις μ' ένα μη
και μ' ένα πρέπον όχι.

103. ΠΕΛΑΡΓΟΙ

Στην εύφορη κάποτε γη
απέραντη η χαρά μας.
Κι ερχόντουσαν οι πελαργοί
κι έφερναν τα μωρά μας.

Συγκαιρινή φθορά κι οργή
θλίψη και συμφορά μας.
Αραίωσαν οι πελαργοί,
λείπουν και τα μωρά μας.

104. ΑΓΑΠΗ

Συνενωθήκαν τρυφερά
κι ήταν η αγάπη πλέρια.
Και τα λευκά της τα φτερά
έφτασαν ως τ' αστέρια.

Απόμειναν δυό πορφυρά
άνθη σ' έν' αμφορέα.
Από την πρώτη τη φορά
μέχρι την τελευταία.

105. ΖΕΥΓΑΡΙ

Έρθε και κάθισε δεξιά,
ρώτησα πώς την λένε.
Και μ' απεκρίθη: Η Μοναξιά
είμαι, δυστυχισμένε...

Το σπιτικό μου ένα κλειστό
κι απόμερο κελάρι.
Και γίναμε ένα ταιριαστό
κι αχώριστο ζευγάρι.

106. ΑΔΕΛΦΟΚΤΟΝΟΙ

Μάνας χηράμενης δύο γιοί
στο μίσος το μεγάλο.
Τον ένα τον κρατάει η γη,
η φυλακή τον άλλο.

Κι η μαύρη μάνα απ' το πουρνό
με στήθος πληγωμένο,
θρηνεί τον έναν ζωντανό,
τον άλλο σκοτωμένο.

107. ΦΥΓΕΣ

Φεύγουμε, λέγαμε συχνά
άπιαστα χελιδόνια.
Και βγάλαμε, στα σκοτεινά
της νιότης μας τα χρόνια.

Φεύγουμε, το σημάδι ιδού
μπροστά μας ξεχωρίζει.
Της ατελεύτητης οδού
που δεν πισωγυρίζει.

108. ΑΜΦΙΒΟΛΙΑ

Αδύναμος άκρη να βρει
και μπερδεμένος πιάνει
στον Άγιο να καίει κερι,
στον Βεελζεβούλ λιβάνι.

Κι αποθαμένος προχωρεί
μη ξέροντας εν τέλει
αν ο Θεός τον συγχωρεί
κι ο διάβολος τον θέλει.

109. ΟΙΣΤΡΟΣ

Στενάζει χρόνια ο ταμπουράς
κι ο οίστρος του λυράρη.
Τα παραθύρια της χαράς
μας έχουν συνεπάρει.

Χρόνια και γι' άλλη μιά φορά
αχνοί γρικιούνται χτύποι.
Και την ερχόμενη χαρά,
την προλαβαίνει η λύπη.

110. ΠΑΡΑΜΟΝΗ

Εδώ σ' αυτή την ερημιά
θα μείνω λίγο ακόμα,
στον άνεμο μια καλαμιά
δεμένη με το χώμα.

Άνυδρο χώμα και τραχύ
που δυνατά βαστάει,
να περιμένει τη βροχή
που πάνω του ξεσπάει.

111. ΑΛΟΓΑ

Ασύστολα και παρδαλά
κοινών και επωνύμων.
Συχνά εκ δεξιών πολλά
αλλά κι εξ ευωνύμων.

Άλογα λόγια και μισά
φυράματα κι εντράδες.
Κι είναι το θέμα ποιός μασά
ζοχούς και αγριάδες.

112. ΝΤΑΗΔΕΣ

Τ' ατίθασα του Ζαχαριά
τα ζοριλίκια αβέρτα.
Κι απάνω στην αλυγαριά
η λερωμένη μπέρτα.

Κι εψές του, γι' άλλη μιά φορά
που σήκωσε την μάχαιρα.
Κι έκοψε πέντε στη σειρά
αγγούρια, πάνω στ' άχερα.

113. ΓΡΑΜΜΕΣ

Γραμμή συγκοινωνιακή
ευμάρεια – πενία.
Διεύθυνση: Αμερική
και Ο.Η.Ε. γωνία.

Βαριά μας οφειλή Μετρό,
τηλεπικοινωνία.
Κι ιστορημένη σε βιτρό
συγκαιρινή πορνεία.

114. ΠΑΛΙΑΤΣΟΣ

Δεν είναι που με τα φτωχά
εφόδια, πάει να φτάσει,
ο πένης που αγκομαχά
τον στόχο του να πιάσει.

Πρέπει κι από συγκαιρινή
αήθη κτηνωδία,
στου δράματός του την σκηνή,
να παίζει κωμωδία.

115. ΕΠΙΜΟΝΗ

Άπλετο του Θεού το φως
ενάντια του σκότους.
Και προς εκείνους που σαφώς
δεν έχουν τον Θεό τους.

Κι η των θνητών κακομοιριά
ευάρεστη καθόλου,
ως επιμένει στη μεριά
να μένει του διαβόλου.

116. ΕΝΑΛΛΑΓΕΣ

Εδώ βοριάς, εκεί βροχή,
λιακάδα παραπέρα.
Οι πλούσιοι και οι φτωχοί
το μεσονύχτι, η μέρα.

Εδώ καημός, εκεί χαρά,
τσουκνίδα και λεβάντα.
Και του θανάτου η συμφορά
απανταχού και πάντα.

117. ΔΙΣΤΑΓΜΟΣ

Πολλές φορές, βαριά βρισιά
μου έρχεται να ρίξω.
Και σε μία δυνατή φτυσιά
κάποιον καημό να πνίξω.

Κι εκεί στην ίδια τη στιγμή
τ' ασύγκριτα συγκρίνω.
Κι ακόμα μία αφορμή
πικρά την καταπίνω.

118. Η ΠΟΛΗ

Η πόλη μας η ευγενής
και πολυφημισμένη.
Από τη μιά οι γηγενείς
από την άλλη οι ξένοι.

Ρεμβώδης, προοδευτική,
Εκάλη και Παπάγου.
Και σύγχρονος πολιτική
εργαστηρίων πάγου.

119. ΕΓΕΡΤΗΡΙΟ

Καλόγηρε, οι χριστιανοί
δεν καρτερούν το μάννα.
Σήκω και πιάσε το σκοινί
και χτύπα την καμπάνα.

Ν' ακούσει σύνθημα ο λαός,
μέγα να κάμει τάμα.
Να βοηθήσει κι ο Θεός
και να γενεί το θάμα.

120. ΠΕΣΟΝΤΕΣ

Σιγούν οι ένδοξοι νεκροί
ανώνυμοι στη λήθη,
χωρίς λιβάνι και κερί,
όπου καθείς εκλήθη.

Κι όταν οι μνήμες των καιρών
γυρίζουν στους πεσόντες,
δηλώνουν ηχηρό παρόν
οι των μαχών απόντες.

121. ΜΙΚΡΟΚΟΣΜΟΣ

Το πέλαγο το θαλασσί,
το δειλινό το μπλάβο.
Κι ένα σπιτάκι στο νησί
πίσω από κάποιον κάβο.

Όνειρο στείρο και πικρό
παντοτινά χαμένο.
Σε κόσμο τοσοδά μικρό
και παραπλανημένο.

122. ΜΩΡΙΑ

Από την μήτρα τα μωρά
της μάνας, ξεκομμένα.
Καλόβολα και τυχερά
γελούν χαριτωμένα

Κι εσύ αιώνα που ως μωρό
προσφάτως εγεννήθης.
Γιατί με ύφος βλοσυρό
και τάσεις κακοήθεις;

123. ΑΝΤΙΓΡΑΦΕΣ

Μέσα στην σχετικότητα
των πολλαπλών κανόνων
στέκει κι η αιωνιότητα
γεννήτρα των αιώνων.

Και οι αιώνες γράφουνε
εις δρόμους παραλλήλους.
Κι άπαντες αντιγράφουνε
συγκριτικά αλλήλους.

124. ΜΑΓΕΜΑ

Μπροστά στη δύση την χρυσή,
το μάγεμα μεγάλο.
Κι αν είμαστε εγώ κι εσύ
είναι και κάτι άλλο.

Με της αγάπης το κρασί
αρκούντως μεθυσμένοι.
Και πίνουμε, εγώ κι εσύ
κι ο έρωσ που μας δένει.

125. ΤΟΛΜΗΤΙΑΣ

Κρατά στο χέρι το δεξί
την σιδερένια σφύρα.
Ρίχνει και μιά ματιά λοξή
στον δύσμοιρου τη μοίρα.

Και τολμηρός με δυνατό
παλμό, σπάζει την πέτρα.
Με της καρδιάς τον πυρετό
και της ψυχής τα μέτρα.

126. ΑΠΟΡΙΑ

Αφτιάζομαι κι ένας αχός
δεν έρχεται στο δώμα.
Μην έχω μείνει μοναχός
στης γης τ' άξενο χώμα;

Ή μήπως μέσα στις σιγής
τα πετρωμένα βάθη,
μ' έχει κατασπαράξει η γης
και δεν το έχω μάθει.

127. ΘΑΛΑΣΣΙΝΟ

Στο μικρολίμανο μπροστά
ο έρωτας ανάφτει.
Αυτός την θάλασσα κοιτά
κι η θάλασσα τον ναύτη.

Αγάπη καθημερινή
που κάποιοι δεν γνωρίζουν.
Ως οι πολλοί θαλασσινοί
που δεν ξαναγυρίζουν.

128. ΤΑΞΙΔΕΥΤΗΣ

Ορθός ταξιδευτής ο νους
με τ' άλμπουρα ανοιγμένα,
προς άλλους κόσμους μακρινούς
και μέρη μαγεμένα.

Ακούραστα της συλλογής
φτερά, σ' ανθρώπου σώμα,
αναστημένα από τη γης
και για της γης το χώμα.

129. ΔΙΑΓΡΑΦΗ

Κρατάει η μοίρα σφαιλιστά
τ' ανθρώπου τα γραμμένα.
Και δεν προσφέρονται ανοιχτά
ποτέ και σε κανένα.

Συνήθη πράγματα γνωστά
του γένους τ' αντρειωμένου.
Και φως λαμβάνουν τα γραφτά
σαφώς του ξεγραμμένου.

130. ΠΡΟΔΟΣΙΕΣ

Δεν είναι μόνο οι θεσμοί
που δεν μας δικαιώνουν.
Οι προδομένοι μας δεσμοί
είναι που μας πληγώνουν.

Κι ένας καημός είναι κι αυτός
που μ' έχει αναστατώσει.
Μήπως κι ο ίδιος μου εαυτός
στο τέλος με προδώσει.

131. ΠΛΗΓΗ

Απαρηγόρητη η πληγή
κι ο στεναγμός ποτάμι.
Να σε προσμένω χαραυγή
στ' αντικρινό μου τζάμι.

Και πόσο αδύναμος λυγώ
με μάτια βουρκωμένα.
Εκεί που ψάχνομαι κι εγώ
απόμακρα από μένα.

132. ΑΡΙΣΤΟΥΧΟΣ

Ορφάνια, πίκρα κι απονιά
και νιός στο μεροκάματο.
Κι οι κακουχίες στη γωνιά
τον άφησαν αγράμματο.

Με βήματα ηρωικά
διεξήλθε τα δυσάρεστα.
Κι όλα του τα ενδεικτικά
βαθμολογούνται με άριστα.

133. ΠΙΚΡΙΑ

Στο τζάμι μόλις της βροχής,
ιδού το πρώτο δάκρυ.
Μέτρο δεν έχει της ψυχής
ο πόνος, μήτε κι άκρη.

Ρίξε ψυχούλα της βροχής
δάκρυα δύο και τρία.
Για να ξεπλύνουν της φτωχής
ζωής μας την πικρία.

134. ΑΝΑΖΗΤΗΣΗ

Άντε να φεύγουμε αδελφοί
με σύνεση και φρένα.
Κι απ' την κατάλληλη στροφή
να βρούμε τα χαμένα.

Μ' αυτό το ξέφρενό μας φουλ
και των καιρών τον σάλο.
Θα φτάσουμε στου Βεελζεβούλ
την πόρτα δίχως άλλο.

135. ΔΙΑΦΟΡΕΣ

Δεν είναι πράγματι λευκά
τα πράγματα, ούτε σκούρα.
Είναι σαφώς κι οριστικά
καβάλα και πεζούρα.

Είναι ο εις η κορυφή
κι ό έτερος ο πάτος.
Είναι η πείνα η κρυφή
κι ο φανερά χορτάτος.

136. ΘΕΑΤΡΙΚΑ

Θα 'θελα μες στα παρδαλά
χρόνια μας τ' αγελαία.
Να κατεβάσω τα ρολά,
να κλείσω την αυλαία.

Τα έργα μας αμαρτωλά
κι ανώφελα τα κλέη.
Που δεν αξίζει να γελά
κανείς, μήτε να κλαίει.

137. ΣΚΙΕΣ

Ο ίσκιος μας, την μιά μπροστά,
την άλλη ακολουθάει.
Το κάθε βήμα μας πιστά
εις τ' άλλα προσμετράει.

Κι αναρωτιέται μιά φωνή
ανάκουστη κι εντός μας.
Μήπως σκιά αληθινή
είναι κι ο εαυτός μας;

138. ΟΔΟΙΠΟΡΟΣ

Πάντοτε ήθελα να δω
το λάμπος μιάς αχτίδας.
Κι οδοιπορούσα στην οδό
της ανοιχτής ελπίδας.

Και ξαφνιασμένος απορώ
πώς και με ποιιάς δολίας
παρέμβαση, κυκλοφορώ
σ' οδούς μελαγχολίας.

139. ΑΛΛΑΓΕΣ

Διαλύονται άρρηκτοι δεσμοί,
χαλάνε συμφωνίες,
αλλοιώνονται λογαρισμοί,
κινούνται διαφωνίες.

Κι ο εγωϊσμός απ' το «εγώ»
στιγμή δεν ξεχωρίζει.
Κι η κότα κάνει ένα αυγό
κι ώρες το κακαρίζει.

140. ΠΕΡΠΑΤΗΤΗΣ

Αγάντα φίλοι κι η ζωή
ζωούλα είναι μόνη.
Και με την ύστερη πνοή
περνάει και τελειώνει.

Της γης αιώνιοι εραστές
πεζεύουμε άνευ όρων.
Και σάμπως περιπατητές
φεύγουμε εκτός συνόρων.

141. ΑΝΤΙΘΕΣΗ

Τι όμορφα που παίρνει ο νους
τις πιο γλυκές μας σκέψεις
και βρίσκει κόσμους μακρινούς
και κάνει επισκέψεις.

Και τι φριχτό που εξαρχής
σκληρά μας έχεις λάχει
κι επάνω μας κυριαρχείς
αδήρητο στομάχι.

142. ΚΡΑΝΙΟΥ ΤΟΠΟΣ

Μάθησης ευγενής σκοπός
κι ατέρμονο θρανίο.
Και του ανθρώπου ανελλιπώς
πλουτίζει το κρανίο.

Γνώσης και περισυλλογής
Απέραντος ο κόπος.
Και φευ η δύσμοιρή μας γης
φριχτός κρανίου τόπος.

143. ΚΥΚΛΟΣ

Προβάλλει η μέρα απ' την αυγή
κι η νύχτα από το δείλι.
Το αίμα από την πληγή
κι ο έρωσ απ' τα χείλη.

Ποτίζει δέντρα η βροχή,
προσφέρει ο ήλιος χάδια.
Και παραμένει η ψυχή
τ' ανθρώπου, στα σκοτάδια.

144. ΜΥΣΤΙΚΑ

Τις μαργαρίτες μου μαδώ
έρημος στο κρεβάτι.
Προσμένω να σε ξαναδώ,
να μου μηνύσεις κάτι.

Άδεια τα ερωτηματικά
στου πόνου τις σοφίτες.
Προδόθηκαν τα μυστικά
κι από τις μαργαρίτες.

145. ΤΡΟΧΟΣ

Ο κόσμος έπαψε φτωχός
να ζει κι έλαβε χάρη,
Αφότου πήρε ο τροχός
επάνω του τα βάρη.

Και βαίνοντας ολοταχώς
ανάμεσα στα ελέη,
ξέφυγε ο κεντρικός τροχός
κι ο κόσμος παραπαίει.

146. ΑΚΡΙΣΙΑ

Πάρε τα μάτια μου και δεξ
τις σκέψεις μου και κρίνε.
Είδος κοινό κι ομοειδές,
ο κόσμος μας, δεν είναι.

Ο χορτασμένος δεν μπορεί
να νοιώσει πεινασμένους.
Κι ο αδίψαστος διαφορεί
γι' ανθρώπους διψασμένους.

147. ΑΣΥΜΜΕΤΡΙΑ

Τιμή δεν βρίσκεις στην τιμή
και μοιρασιά στις χάρες.
Δεν έχουν τέλος οι καημοί
και μετρημό οι λαχτάρες.

Και γυροφέρνουμε μ' ορμή
στης μοίρας το μαγκάνι.
Κι άλλοι μιλάνε για ψωμί
κι άλλοι για παντεσπάνι.

148. ΑΝΑΙΡΕΣΕΙΣ

Με προτερήματα λειψά
κι αλόγιστη διχόνοια,
Σκοτώνει και δεν ξεδιψά
ο άνθρωπος αιώνια.

Ειρήνη θέλει κι αναιρεί,
ατός του, τα που λέει.
Και με το μίσος προχωρεί
και φονικά συμπλέει.

149. ΣΙΓΗ

Σαν να μην έμεινε εδώ
ίχνος ανθρωπείας γέννας.
Στην ερημιά μου τραγουδώ
και δεν ακούει κανένας.

Παντέρημος και μοναχός
στ' όνειρο το φτωχό μου.
Και δεν ακούω δυστυχώς
τον ίδιο τον αχό μου.

150. ΚΟΛΟΚΥΘΑ

Μιλούνε άνθρωποι πολλοί
κι η γλώσσα τους ροδάνι.
Και δίχως φρόνηση, πολύ
ξοδεύεται μελάνι.

Διανοήματα βαθιά
κι άγουστα παραμύθια.
Κι ανθίζει κι η κολοκυθιά
και κάνει κολοκύθια.

151. ΠΑΙΧΝΙΔΙ

Οι εποχές γυρίζουνε
περί τον άξονά τους
κι αγέρωχα ανεμίζουνε
γεννήσεις και θανάτους.

Αμετακίνητοι οι ρυθμοί
στις πέτρινές τους θέσεις.
Και μ' αφαιρέσεις οι αριθμοί,
παίζουν και με προσθέσεις.

152. ΒΟΥΛΗΣΗ

Η σπάτα της ζωής τραχιά
αναίτια κι αδίκως.
Και τα κακόβουλα στοιχεία
στημένα κατά μήκος.

Και μιά πικρή κακοτυχιά
που πριν σε καταβάλει,
να την πατήσεις σαν οχιά
αρμόζει, στο κεφάλι.

153. ΦΕΓΓΑΡΙ

Ολόγιομο εις τ' αφηλά
πελάγη του Αυγούστου,
το φεγγαράκι διαθλά
τους κρύφιους λογισμούς του.

Και διανύει με σιγανό
βήμα, τροχιά μεγάλη,
από την μιά του φωτεινό
και σκοτεινό απ' την άλλη.

154. ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ

Έχουν οι γέφυρες κοπεί
και οι καλωδιώσεις.
Έχει χαθεί η προκοπή
κι έχουν σαλέψει οι γνώσεις.

Με βλέμμα στέκει απλανές
ετούτη η κοινωνία.
Κι οι σχέσεις όλο πιο στενές
με την Βαβυλωνία.

155. ΠΟΤΑΜΟΣ

Γλυκός καιρός η ανατολή,
επίπονος η δύση.
Ζωή μας, δύσκολη πολύ
και σ' έχουμε αγαπήσει.

Κι απέραντος ο στεναγμός
του χρόνου που φοβίζει.
Και προχωράει ο ποταμός
και πίσω δεν γυρίζει.

156. ΣΥΓΚΑΤΟΙΚΗΣΗ

Αφότου η συγκατοίκηση
επήλθε του ανθρώπου.
Χρειάστηκε η διοίκηση
περιοχής και τόπου.

Κι έκτοτε περιμένουμε
και επί της ουσίας.
Με κυβερνήσεις βαίνουμε
της ακυβερνησίας.

157. ΘΡΗΝΟΣ

Όλα σ' εμάς χορταστικά,
τίποτα δεν μας λείπει.
Και τα μεγάλα μερτικά
τα οφείλουμε στην λύπη.

Της μοίρας μας τα δύο κακά,
της φτώχειας μας τον θρήνο.
Και πού να βρούμε δανεικά
για τζόγο στο καζίνο.

158. ΕΥΩΧΙΑ

Στης ευωχίας την χαρά
ήρθαν οι δύο στα χέρια.
Κι όρμησαν με θανατερά
και δίκοπα μαχαίρια.

Έρμαιο της παραφοράς
η ζήση μας ακέρια.
Κι ύστερα φταίει ο μαχαιράς
που φτιάχνει τα μαχαίρια.

159. ΜΑΧΑΙΡΑΣ

Ο σιδεράς με το σφυρί
στα στιβαρά του χέρια,
στην δούλεψή του προχωρεί
και φτιάχνει δύο μαχαίρια.

Τα παζαρέματα ωμά
και μ' ευκαιρία πρώτη,
το ένα πάει στον ψωμά,
τ' άλλο στον συνωμότη.

160. ΤΕΙΧΗ

Ανεπαισθήτως σε υγρούς
μας φυλακίσαν τοίχους.
Κι επισυνάψαμε δεσμούς
με ρίμες και με στίχους.

Ποικίλας έδρεψαν τιμάς
οι που κατείχαν τύχη.
Κι αβέβαιον αν από μας
ξεμείνουνε δυό στίχοι.

161. ΑΓΡΑΦΑ

Ισχνό της ύπαρξής μου φως
και της ζωής μου δύση
κι οι στίχοι μου όπου σαφώς
δεν έχουν ωφελήσει.

Και με τον ύστατο καιρό
πικρά κι απεγνωσμένα.
Ποιήματα φυλομετρώ
που δεν έχω γραμμένα.

162. ΠΕΡΑΤΗΣ

Ν' ανιστορώ θέλω συχνά
περάτης στα σοκάκια.
Τ' ανθρώπου τον βαρύ βραχνά
του κόσμου τα φαρμάκια.

Χωρίς μιλιά το καθετί
να εξιστορώ με χάρη.
Δίχως μολύβι και χαρτί,
πένα και καλαμάρι.

163. ΑΡΩΓΗ

Τα παραμύθια των ποιητών
όμορφα με μεθάνε.
Και με φτερούγες αετών
στον Όλυμπο με πάνε.

Την δύσμοιρη κοιτάζω γη
απ' τ' ουρανού το δώμα.
Και ξεμεθώντας, αρωγή,
στης γης ζητώ το χώμα.

164. ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Συνήθιζε από παλιά
μέσα σε περιπάτους,
να συνοδεύει τα πουλιά
στο γλυκομίλημά τους.

Και λένε πως κάποια πουλιά
σ' έναν περίπατό του,
τ' αποστερήσαν τη μιλιά
μέχρι το θάνατό του.

165. ΝΙΚΗΜΕΝΟΣ

Πόσες φορές έχω κρυφτεί
στην ίδια μου τη μοίρα.
Και πόσες που του νικητή
δεν βρήκα την πορφύρα.

Κι έχω και κάμποσες συρθεί
φορές σ' ένα γραφτό μου.
Κι είδα πως έχω νικηθεί
κι από τον εαυτό μου.

166. ΙΔΙΟΡΡΥΘΜΙΑ

Σαν έτοιμοι από καιρό,
ελεύθεροι και σκλάβοι.
Αυτόν τον ρόλο τον σκληρό
τον έχουμε αναλάβει.

Κι ασόβαρα και σοβαρά
καθείς κόβει και ράβει.
Κι όλοι μας στην τρελή χαρά
κοπέλια κι εργολάβοι.

167. ΠΟΡΕΙΑ

Για έναν κόσμο λαμπερό
μαζί κι αντρειωμένο.
Από τα σύννεφα καιρό
κι αγάλια κατεβαίνω.

Ένα σημάδι φωτεινό
απόμακρα μου γνέφει.
Τα σύννεφα τα προσπερνώ
και χάνομαι στα νέφη.

168. ΤΑΞΙΔΙ

Του ταξιδιού μου η χαρά
χρόνια πολλά βαστάει.
Ο νους με διάπλατα φτερά
πιστός ακολουθάει.

Και το ταξίδι μακρινό,
ανατολή με δύση.
Κι ούτε τον ισημερινό
δεν έχουμε εντοπίσει.

169. ΜΕΤΟΙΚΟΣ

Στην Φρύνης είκοσι, μετρώ
σαρανταπέντε χρόνια.
Ευτύχησα να δω Μετρό
κι αλλοδαπή Ομόνοια.

Λόγιαζα να 'χω βουλευτεί
σε βουλευτή ραχάτι.
Κι έχω αδεξίως ξεχαστεί
στον Πήγασου την πλάτη.

170. ΣΙΩΠΗ

Βαριά κι απόλυτη σιωπή
τριγύρω μου κι ολούθε.
Έχει από κάπου ξεκοπεί,
αλλ' άδηλο το πούθε.

Κι η από μέσα μου σιωπή
που πιάνει τόσο τόπο.
Πάει συχνά κάτι να πει
κι όλο δεν βρίσκει τρόπο.

171. ΦΩΝΕΣ

Από καμπάνες βραδινές
και σήμαντρα θλιμμένα.
Απροσδιόριστες φωνές
από τα περασμένα.

Κι η μέσα μου και σιγανή
φωνή, που καταφέρει.
πάντοτε να με συγκινεί
και να με συνεπαίρνει.

172. ΑΠΟΔΡΑΣΗ

Θέλω πολύ ν' απαλλαγώ
και ψάχνω κάθε λίγο,
πώς απ' το ίδιο μου «εγώ»
θα δυνηθώ να φύγω.

Κι είναι στιγμές όπου γρικό
του χωρισμού την ώρα.
Κι όλο στο ίδιο κατοικώ
«εγώ» μου, μέχρι τώρα.

173. ΚΥΚΛΟΣ

Έρχεται ώρα και στιγμή,
πότε; κανείς δεν ξέρει.
Που με δική της αφορμή
υπεξαιρεί ή προσφέρει.

Ένας αόρατος τροχός
θεόρατος γυρίζει.
Κι ο κόσμος από μοναχός
πηγαίνει και γυρίζει.

174. ΟΡΚΟΙ

Κρατάνε οι πολεμιστές
τον όρκο τους στον Άρη.
Και δεν απαρατούν ποτές
ασπίδα και κοντάρι.

Και με τους όρκους οι ποιητές
στις Μούσες τους κι εκείνοι,
δεν ανακόπτουνε ποτές
τους ύμνους στην ειρήνη.

175. ΑΔΙΑΦΟΡΙΑ

Ρίξε την άδικη βολή
άρχοντα του θανάτου
κι ότι εσένα δεν βολεί
νεκρό να πέσει κάτου.

Στη δύναμή σου αρκετοί
λιγόψυχοι δειλιάζουν.
Όμως υπάρχουνε κι αυτοί
που δεν σε λογαριάζουν.

176. ΑΠΟΥΣΙΑ

Φορεματάκι θαλασσί
σου ταίριαζαν οι Μούσες.
Και κουμπωμένο με χρυσή
καρφίτσα το φορούσες.

Κι ο σκόρος τρώει το θαλασσί
φουστάνι στην κρεμάστρα,
που χρόνια κατοικείς κι εσύ
αστράκι, μέσα στ' άστρα.

177. ΓΡΑΦΕΣ

Μ' όσα παράπονα κι αν πεις
κι όσους καημούς κι αν κλάψεις,
είναι κι ο λόγος της σιωπής
π' ουδέποτε θα γράψεις.

Και στις στροφές όπου ποτές
δεν φτάνουν στο γραφτό τους,
εκεί κρατούν κι οι ποιητές
τον κάλλιστο εαυτό τους.

178. ΔΙΑΒΑΤΙΚΟΙ

Τ' αδράχτι του καιρού γυρνά
και την κλωστή μαζεύει.
Και μες στις ζήσης τον βραχνά
ο χρόνος λιγοστεύει.

Και με το γύρνα το πολύ
στης μοίρας το σφοντύλι.
Φεύγουμε απ' την ανατολή
και φτάνουμε στο δείλι.

179. ΠΟΡΤΕΣ

Των οριζόντων ανοιχτές
βαριές και σιδερένιες,
οι πόρτες κι έξω απ' αυτές
του χτες περνούν οι έννοιες.

Κι ελπίδες μένουν ανοιχτές
στραμμένες προς το αύριο,
που ίσως και από το χτες
να είναι πιο μακάβριο.

180. ΕΠΩΝΥΜΩΣ

Αναντιρρήτως το γοργό
την χάρη του κατέχει.
Και που ευρίσκομαι κι εγώ,
στην έγνοια του ποιός μ' έχει;

Παραπονούμενος πολύ
με περισσή πικρία.
Κι η μόνη που με ενοχλεί
συχνά, είν' η Εφορία.

181. ΠΑΡΑΘΥΡΑ

Τα παραθύρια της ΤιΒί,
των χρόνων μας τ' αχούρι.
Και συνωθούνται οι παλαβοί
κι επιδεικνύουν μούρη.

Με τηλεόραση ζαβή
τα βάσανά μας μύρια.
Ως να προκύψει μιά ΤιΒί
με χίλια παραθύρια.

182. ΦΛΥΑΡΙΑ

Δεν είναι τίποτα να λες
σ' αυτούς που δεν σιωπούνε.
Οι γνώμες τους απατηλές
κι άσ' τους εκεί οπού 'ναι.

Δεν είναι τίποτα ν' ακούς
εκεί που δεν σ' ακούνε.
Ατέλειωτο είναι το κους κους
κι άσ' τους να φλυαρούνε.

183. ΑΦΑΝΙΣΜΟΣ

Χάρην διασκεδάσεως
άπειρα υπάρχουν κέντρα.
Και επί της θερμάνσεως
ημών, κόβονται δέντρα.

Η πρόοδος, εν μέσω ετών,
δεν έχει κάνει στάση.
Και για χαρτί των στοχαστών
αφανισμός στα δάση.

184. ΝΑΥΑΓΙΟ

Μες στου πελάγου τ' ανοιχτά
έγινε το ναυάγιο.
Τ' απελπισμένα ουρλιαχτά
δεν έπιασαν μουράγιο.

Η νύχτα δεν κατείχε φως
κι η χαραυγή αχτίδα.
Ίσως και άγιος κουφός
και χάθηκε η ελπίδα.

185. ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ

Σφυρίζουν οι διαιτητές
κινήσεις των ομάδων.
Και τραγουδούν οι ποιητές
τους πόνους των νομάδων.

Μέσα στο είδος του καθείς
και όλα μέλι γάλα.
Και τυχερός ο ευρεθείς
στην κρατική κουτάλα.

186. ΣΥΝΑΞΗ

Μούσα και πάλι φανερά
χαμένοι στα γραφτά μας.
Κι άκαρπα δείχνουν και ξερά
τ' αμπελοχώραφά μας.

Με διπλωμένη την καρδιά
πάμε στραβά κι αδόξως.
Γι' άλλη παλέψαμε σοδειά
κι η σύναξή μας όξος.

187. ΣΥΝΟΔΟΣ

Δεν ξέρω πότε κι από πού
ξεκίνησες κι οδεύεις.
Παιδί με βρήκες και παππού
πιστά με συνοδεύεις.

Μούσα πιστή σ' ευχαριστώ
κι ευλογημένη να 'σαι.
Κι όταν απ' όλους ξεχαστώ
εσύ να με θυμάσαι.

188. ΛΟΓΟΣ

Πάνω στου Λόγου την κοπή,
στου Στοχασμού την δέση,
τον λόγο του θέλει να πει
καθείς και να προσθέσει.

Κι εγώ λογιάζω τον γραφτό
τον Λόγο σαν διαβαίνω,
μην είναι πιο καλό γι' αυτό
τον λόγο να σωπαίνω;

189. ΚΟΥΣΟΥΡΙ

Έχει πολλές φορές πληγεί
και πάντα υπομένει.
Και η βαθύτερη πληγή
είναι γι' αυτόν η ξένη.

Των ιδεών του δωρητής
και μέχρι το κιβούρι.
Και πώς θα ήτο ποιητής
χωρίς τέτοιο κουσούρι.

190. ΑΦΡΟΝΕΣ

Με την δική μας επαφή
όλοι ποιούμε κάτι.
Μέχρι που να καταστραφεί
και το στερνό κομμάτι.

Άφρονες άνευ συλλογής
με τρόπους οργισμένους.
Σάμπως να μην ανήκει η γης
και στους επερχομένους.

191. ΛΙΘΟΒΟΛΙΣΜΟΣ

Εσταυρωμένε μου εαυτέ
ισόβια στο γραφτό σου.
Άλλον δεν έβλαψες ποτέ
από τον εαυτό σου.

Κι αν έχει κάποιος πικραθεί
από δική σου κρίση.
Ο αναμάρτητος να 'ρθεί
να σε λιθοβολήσει.

192. ΒΙΑ

Δικά του όλα τα καλά,
καλοζωία κι άπλα.
Τα μπερεκέτια τους πολλά
και δια βίου ξάπλα.

Και να δουλεύουν κι οι κουτσοί
γι' αυτούς που στ' αρπακόλα
δίχως ή και με καμουτσί
τους τα μαζεύουν όλα...

193. ΕΛΠΙΔΑ

Ζωή μας βασανιστική,
σπαταλημένη νιότη.
Και την ελπίδα η λογική
την θέλει εις θέση πρώτη.

Κι άδοξα κι απελπιστικά
τελειώνουμε μοιραία.
Για να πεθάνει φυσικά
κι η ελπίδα τελευταία.

194. ΕΘΟΣ

Παρέα κάνανε χρυσή,
εργάσιμη κι αργία.
Κι έκαστος έπινε κρασί
στον άλλου την υγεία.

Πάνω στο έθος του ποτού
ανάλωσαν αγγεία.
Και καταλήξαν εξ αυτού
κι οι δύο χωρίς υγεία.

195. ΑΠΟΛΥΤΟ

Στην εποχή μας που νοσεί,
ερήμωση μεγάλη.
Δεν είμαστε εγώ κι εσύ,
είναι χιλιάδες κι άλλοι.

Κι είναι παράξενο, χρυσή
ψυχή κι όνειρο μέγα.
Να 'σαι για με μόνον εσύ
το Άλφα και τ' Ωμέγα.

196. ΚΡΙΣΙΜΟΤΗΣ

Η νύχτα φέρνει την αχή
που μόλις αγρικιέται.
Η ετοιμόρροπη ψυχή
σε μιά κλωστή κρατιέται.

Έχει παράπονα να πει
κι είναι λεπτό το νήμα.
Κι υπάρχει φόβος να κοπεί
επάνω από το μνήμα.

197. ΑΛΛΑΓΕΣ

Κάθε βραδάκι στις εννιά
στην φτωχική ταβέρνα,
ευφραίνονταν η γειτονιά,
ξεφάντωνε η λατέρνα.

Ήρθαν ασύμφοροι καιροί
για την μικρή ταβέρνα.
Και προς την λήθη προχωρεί
μαζί της κι η λατέρνα.

198. ΜΕΤΑΒΟΛΗ

Στα πόστα διαρκώς μπροστά
οι βλάκες κι οι χυδαίοι.
Κι οι έχοντες τα ποσοστά
μονίμως τελευταίοι.

Άδικη μοίρα που φωνή
αντιστροφής, δεν λέει.
Κι οι πρώτοι να 'ρθουν πισινόι
κι εμπρός οι τελευταίοι.

199. ΚΑΙΡΟΣΚΟΠΙΑ

Στην αγορά των ιδεών
πρωτίστως το συμφέρον.
Προέρχεσαι εκ Δεξιών,
περνάς Φιλελευθέρων.

Και αναλόγως τη φορά,
μετά κραυγών και γόων.
Αφήνεις την Αριστερά
για χάρη των Κεντρώων.

200. ΜΠΟΡΕΙ

Εδώ που φτάσαμε μπορεί
εύκολα να λυγίσει
καθένας μας κι ένα κερί
να μας ξεπροβοδίσει.

Εδώ που φτάσαμε μπορεί
στη νύχτα να φωτίσει,
ένα μικρό μόλις κερί
και να μας αναστήσει.

201. ΣΚΑΡΙΑ

Έριχνα χάρτινα σκαριά
στης μάνας μου την σκάφη...
Της νιότης μου καλοκαιριά
κι έφυγες όλη στράφι.

Και με κρατάς κακοκαιριά
στης μοίρας τ' αποκάτω.
Κι όνειρα, χάρτινα σκαριά,
στων στεναγμών τον πάτο.

202. ΒΑΒΕΛ

Σκίζουν την γη τα κομπρεσέρ,
ψηλώνει το τσιμέντο.
Της επαρχίας τα τρακτέρ
πιάνουνε φαλιμέντο.

Καημός βαρύς τα ντεσιμπέλ
επί πάσης παρόδου.
Προς δόξα της πάλαι Βαβέλ
και της ημών προόδου.

203. ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ

Με υψωμένη κεφαλή
ελάβαμε τον κόπο.
Κι από περπάτημα πολύ
ξεμείναμε στον τόπο.

Ήτανε ζήτημα τιμής
κι απόφαση μεγάλη.
Κι όπου δεν φτάσαμε εμείς,
εμπρός εσείς οι άλλοι.

204. ΠΡΟΣΠΕΡΑΣΗ

Οι μύστες οι τρανοί σιωπούν
κι οι λόγιοι δεν μιλούνε.
Κι οι που δεν έχουνε να πουν
τίποτα, φλυαρούνε.

Συνήθεια επιδημική
στης παρακμής τα χρόνια.
Κοάζοντας οι βαθρακοί
βγαίνουν μπροστά απ' τ' αηδόνια.

205. ΘΟΡΥΒΟΙ

Καταιγισμός «νέων» φωνών
τον κόσμο κατακλύζει.
Κι ο θόρυβος των μηχανών
τις αποδεκατίζει.

Της σωφροσύνης η φωνή
με όποια της αξία,
απ' του θορύβου το χωνί
περνά στην απαξία.

206. ΠΤΩΣΗ

Τα χρόνια φέρνουν αλλαγές
κι οι αλλαγές την πτώση.
Απ' της προόδου τις πληγές
ποιος άγιος θα μας σώσει.

Έχουν τα νήματα κοπεί
των ιερών κι οσίων.
Κι έχουνε γίνει τα ΚΑΠΗ
κέντρα συνοικεσίων.

207. ΜΕΘΥΣΙ

Μέσα μου θύμησες ξυπνούν
και γύρω μου πυκνώνουν.
Πολλές εκείνες που πονούν
κι αυτές που με πληγώνουν.

Χαμένη νιότη μας χρυσή
και της ζωής μας δύση.
Απόψε αν σ' έπινα κρασί
θα 'χα βαριά μεθύσει.

208. ΑΧ ΚΑΙ ΒΑΧ

Βαδίζουμε με αχ και βαχ
σαν τους παλιούς ξενύχτες.
Κι αναστενάζει ο Σεβάχ
στις χίλιες και μιά νύχτες.

Μέσα στου κόσμου τα θολά
νερά, στέκουν οι μύθοι.
Πουλούσε τότε και πουλά
πολύ το παραμύθι.

209. ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑ

Ωστε λοιπόν τα πάντα ρει
και εν φιλοσοφία;
Κι ότι καλύτερο μπορεί
η άπειρος σοφία;

Και η ζωή κυκλοφορεί
στα μήκη των αιώνων.
Ασκόπως να φυλλορροεί
εν μέσω απατεώνων.

210. ΑΝΟΜΟΙΟΤΗΤΑ

Κάποιοι δεν έχουνε γιορτή
μήτε και ραμαζάνι.
Κι άλλοι έχουν θέση ζηλευτή
στης τύχης το κοράνι.

Τρέχει ατάκτως η ζωή
εις παραλλήλους βίους.
Με αφωνία και βοή,
άρχοντες και πληβείους.

211. ΚΑΚΟΚΑΙΡΙΑ

Να φεύγουμε είναι καιρός
και η κατάλληλη ώρα.
Ούτε ζεστός, ούτε ψυχρός,
εμπρός παίρνουμε φόρα.

Κι ενσκήπτει ο κακός καιρός
κι επάνω μας ορμάει.
Σαν έξυπνος, σαν τυχερός
στο κέφι του περνάει.

212. ΑΕΡΟΦΑΓΙΑ

Με λόγια φάγαμε πολύ
καλά, εδώ και χρόνια.
Κι από το πάχος το πολύ
γενήκαμε καρόνια.

Τα σώματά μας τα φτωχά
φουσκώνουν απ' τα λίπη.
Όλα καλά και μοναχά
η χόρταση μας λείπει.

213. ΑΕΡΑΣ

Έχουν κι οι άνεμοι φτερά,
στ' ορκίζομαι καλέ μου.
Και με τ' ανέμου τη φορά
τραβάμε κατ' ανέμου.

Φυσάει αέρας απαλά
κι απατηλά μας γνέφει.
Μας ανεβάζει στ' αψηλά
και ... μένουμε στα νέφη.

214. ΑΤΟΝΙΑ

Έχουμε υψώσει την φωνή
εν σχέσει κι αναλόγως.
Κι ο τόνος μας δεν συγκινεί
και ούτε πείθει ο λόγος.

Βαρύ της γης το εσός,
κίνδυνο ο χρόνος κρούει.
Ατόνισαν οι ακοές
κι ουδείς πλέον ακούει.

215. ΜΟΝΑΞΙΑ

Στην καμαρούλα μοναχός
κι απόμονος στο στρώμα.
Κι ολόγυρα βαρύς μπουχός
γκρίζο και μαύρο χρώμα.

Κι η μοναξιά φαρμακερή,
καπάκι ενός συνόλου.
Να σου μιλήσει δεν μπορεί
και δεν ακούει καθόλου.

216. ΚΙΝΗΣΗ

Αναστενάζουν οι σταθμοί,
διακινούνται πλοία.
Αναχωρήσεις – γυρισμοί,
πλήξη – μελαγχολία.

Των ταξιδιών η διαφορά
ο πόνος κι η λαχτάρα.
Δυσκολοκίνητη η χαρά
κι η θλίψη ταξιδιάρια.

217. ΦΟ-ΒΙΑ

Η εποχή μας αλγεινή,
το σκότος έχει απλώσει.
Από την μιά αμερικανοί
κι από την άλλη, ρώσοι.

Και ως τ' απόμακρο χωριό,
του τρόμου το σεργιάνι.
Κι ο Γιάννης τρέμει το θεριό
και το θεριό τον Γιάννη.

218. ΑΨΕ ΣΒΗΣΕ

Πάρε μολύβι και χαρτί
και κάθισε και γράψε.
Και κόψε όπου χρειαστεί
κι εκεί που πρέπει ράψε.

Για των πραγμάτων την σειρά
κι αν άξιος λόγου είσαι.
Όλα σου βγαίνουν φανερά
και μέσα στ' άψε σβήσε.

219. ΔΙΑΚΙΝΗΣΗ

Στον κόσμο μας τον θαυμαστό,
που εγώ δεν τον πηγαίνω.
Εάν διακινείς ρευστό
τρέχεις και δίχως φρένο.

Στις ανομίες σου κανείς
νόμος δεν ακουμπάει.
Κι άμα δεν το διακινείς
κι ο ψύλλος σε τσιμπάει.

220. ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΑ (Α)

Όπως εγώ τα εννοώ
έτσι και σου τα λέω:
Από το Α μέχρι το Ω
το πέρασμα μοιραίο.

Και το ταξίδι το στερνό
κι απόλυτα απευκταίο.
Όχι στο Ο το μεσιανό
αλλά στο τελευταίο.

221. ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΑ (Β)

Από το Α μέχρι το Ω
δρόμο πολύν ευρίσκω.
Και όπως το κατανοώ
υπάρχει μέγα ρίσκο.

Τα γράμματα όλα χρυσά
κι είναι βαθύ το πράμα.
Κι αν είναι να 'ρθει στα μισά
το προτιμώ στο Γ...

222. ΠΡΟΣΔΟΚΙΑ

Η καμαρούλα τοσηδά
κι ένα κερί στο ράφι.
Η νοσταλγία ξεπηδά
ατίθασο ελάφι.

Τις προσδοκίες του μαδά
ένα παιδί θλιμμένο.
Στην καμαρούλα εκειδά
με το κερί σβησμένο.

223. ΜΑΝΤΑΤΟ

Το πήραμε το θλιβερό
κι απάντεχο μαντάτο.
Θα στερηθούμε το νερό,
τ' αγνό φαΐ στο πιάτο.

Τ' ανθρώπου τα μαρτύρια
απ' του ιδίου τις γνώσεις.
Και τρώμε δηλητήρια
και χημικές ενώσεις.

224. ΨΩΜΟΤΥΡΙ

Χωρίς αιτία κι αφορμή,
με δυό λόγια σταράτα.
Μας πήρε ο σκύλος το ψωμί
και το τυρί η γάτα.

Και με ιδέα νηστική
και πρόθεση αθώα.
Βρίσκω εδώ μια μυστική
πρόνοια προς τα ζώα.

225. ΠΕΙΘΑΡΧΙΚΟΙ

Στου κράτους τις διαταγές
ανέκαθεν αλέστα.
Μας παίρνουν τις επιταγές
και απαιτούν και ρέστα.

Κι απ' την μεριά τ' ακτήμονα
εμείς για κάθε ρήξη.
Πώς θα 'χουμε επιστήμονα
να μας υποστηρίξει.

226. ΣΥΝΤΑΓΗ

Κάτι της φύσης τα στοιχεία
τ' αόριστα σημεία.
Το αίσχος και η προστυχιά
και η αμφισημία.

Κι ίσως και η χλαπαταγή,
μπέρδεψαν την χημεία.
Και από λάθος συνταγή
παράγεται μοιχεία.

227. ΑΟΙ-ΔΙΕΣ

Οι αοιδοί κι οι ...αοιδές
και οι τουρλού αρτίστες.
Φαινόμενο άκρως αηδές
στης προβολής τις πίστες.

Αβράκωτοι οι πισινοί,
θαμώνες χαινωμένοι.
Κι αμφίβολο αν η φωνή
από το στόμα βγαίνει.

228. ΑΒΕΒΑΙΟΤΗΤΑ

Στη ζήση μας ετούτη εδώ
ορθάνοιχτη η θύρα.
Στην μακαρία μας οδό
και στην κακή μας μοίρα.

Πάνω φεγγάρι λαμπερό
κι ο ήλιος ο ανατέλων.
Και το παρόν μας ζοφερό
κι αβέβαιο το μέλλον.

229. ΑΠΟΛΗΞΗ

Τρέχουμε και δεν φτάνουμε
κι έχουμε καταλήξει.
Στο μόλις που προφτάνουμε
πριν μας προλάβει η λήξη.

Κι έτσι καθώς τα κάνουμε
πάνω στο φίφτι – φίφτι.
Μαθαίνουν πως το κάνουμε
πλακώνουνε κι οι γύφτοι.

230. ΑΧΝΟ ΦΩΣ

Στο κηροπήγιο το κερί
την ύπαρξή του καίει.
Και μιά φλογίτσα λυγερή
ανάρια παραπαίει.

Μικρό κεράκι, λίγο φως
που καίει και σιγοςβιέται.
Και χρόνιος πόνος και κρυφός
που δεν απολογιέται.

231. ΣΧΕΔΙΑ

Τα σχέδιά μας τα πολλά
του κόσμου μας του αφθάρτου.
Θεάρεστα κι απατηλά
ριγμένα επί χάρτου.

Σχέδια που 'χουν χαραχτεί
και για μια θέση πάνε.
Και στου πλανήτη το χαρτί
βεβαίως δεν χωράνε.

232. ΔΙΣΤΑΓΜΟΣ

Η δούλεψή του στον σταθμό
με τους συρμούς δεμένη.
Και πάντα σ' έναν δισταγμό
η σκέψη κολλημένη.

Παροπλισμένος στον σταθμό,
τώρα, θωρεί με ρίγη.
Πως παρακεί, μ' έναν συρμό
δεν μπόρεσε να φύγει.

233. ΥΠΟΨΙΑ

Σ' ετούτη την κακοκαιριά
στα χρόνια τα θλιμμένα.
Δεν βρίσκεται παρηγοριά
ποτέ κι από κανένα.

Κι αν ένα χέρι κουνηθεί
στοργή να σου προσδώσει.
Τρομάζεις μη κι έχει βαλθεί
να σ' αποτελειώσει.

234. ΔΥΣΑΝΑΛΟΓΙΑ

Ανάμεσα στις διαφορές
και τις αγχές ελπίδες,
ήτανε λίγες οι φορές
που σ' είδα και με είδες.

Και ήταν στις αναφορές
που είπα και μου είπες,
εις το ελάχιστο οι χαρές,
στο μέγιστο οι λύπες.

235. ΠΑΡΑΠΛΑΝΗΣΗ

Από ψηλά κι είμαστ' εδώ
καιρούς, στης γης το χώμα.
Και της αγάπης την οδό
την ψάχνουμε ακόμα.

Κι ο δρόμος βρίσκεται πολύ
πλατύς, κοντά μας κι ίσος.
Κι εμείς χαμένοι στη χολή,
τον φθόνο και το μίσος.

236. ΒΙΡΑ

Άντε ν' ανοίξουμε πανιά
να πιάσουμε τιμόνι.
Ξεμείναμε μες στον ντουινιά
παντέρημοι και μόνοι.

Βίρα τις άγκυρες για μιά
μεγάλην απουσία.
Κι ίσως αυτό μιά γνωριμιά
σημάνει κατ' ουσία.

237. ΠΕΡΙΣΤΡΟΦΗ

Στου χρόνου την περιστροφή
σου μαχαλά την ρούγα.
Δεν σειέται δέντρου κορυφή,
μηδέ πουλιού φτερούγα.

Και σάμπως από μιά ρωγμή
νωθρή γαλήνη στάζει.
Και χάνεται κάποια στιγμή
κι η θύελλα ξεσπάζει.

238. ΚΑΗΜΟΣ

Παντέρημη η Κυριακή
θλιμμένο το Σαββάτο.
Η κούπα μας χωρίς ρακή,
δίχως ελιές το πιάτο.

Ιέρεια σ' αλαργινή
μονή, η ψυχή μας μόνη.
Κρούει καμπάνα εσπερινή
κι άνθρωπος δεν σιμώνει.

239. ΑΝΑΖΗΤΗΣΕΙΣ

Στους ερημότοπους απά,
καημούς η λύρα κρούει.
Ψυχρός βοριάς τους διασκορπά
κι αφτί δεν τους ακούει.

Πάνω σε βήματα νωπά
πρότερων περπατάμε,
Μες από κρύσταλλα θαμπά,
αχτίδας φως ζητάμε.

240. ΕΡΗΜΙΤΕΣ

Της άρνησης η σκοτεινιά
της γέννησης η Φάτνη.
Του σκοτωμού η παγανιά
η δολερή αράχνη.

Πρωτοχρονιά πρωτομηνιά
αχός, χρώματα κι άχνη.
Χαθήκαμε στην ερημιά
κι άνθρωπος δεν μας ψάχνει.

241. ΓΝΩΣΗ

Στεφάνι τα λευκά μαλλιά
κι η γνώση στα μηλίγγια.
Κι η στόχασή του μιά φωλιά
με φτερωτά μερμήγκια.

Και σημαδεύει η πιστολιά
και βρίσκει το μηλίγγι.
Και στών κροτάφων τη φωλιά
δεν έμεινε «μερμήγκι».

242. ΛΑΣΠΗ

Έχουμε τόσο χαμηλά
στην καταντιά μας φτάσει.
Και κρίμας, ο από ψηλά
θεός, αν δεν προφτάσει.

Η μοίρα μας στριφογυρνά
σε κύκλους παραλόγους.
Και μαστιγώνεται δεινά
από τους λασπολόγους.

243. ΝΑΥΑΓΟΙ

Μας φιλοξένησε καιρό
και δεν μας θέλει πλέον.
Μας τελειώνει το νερό
κι η γύρις των ανθέων.

Βαριά φαρμακωμένη γη
κι ερειπωμένο σπίτι.
Ξεμένουμε σαν ναυαγοί
στον ίδιο μας πλανήτη.

244. ΧΛΕΥΑΣΜΟΣ

Στου μαρτυρίου την οδό
με άλλους παραπαίω.
Στο πέρασμά μου τραγουδώ
συχνά, για να μην κλαίω.

Σ' ετούτο τον ντουινιά ποτές
όλα μαζί δεν πάνε.
Και τους θλιμμένους ποιητές
συχνά τους περγελάνε.

245. ΑΝΤΙΘΕΣΗ

Απόλυτος στέκεις πολύ
μες στη δική σου γνώμη.
Κι είν' απαράβατη οφειλή
αν σου χρωστούν συγνώμη.

Κι αρνητική επιμονή
και πόσες αντιρρήσεις,
αν πρέπει εσύ μιά ταπεινή
συγνώμη να ζητήσεις.

246. ΔΕΣΜΟΣ

Βρεθήκαμε μιάν εποχή
στην ερημιά του κόσμου.
Εκείνος δύσμοιρη ψυχή
κι εγώ ολομόναχός μου.

Και μας ενώνει ένας δεσμός
ισόβια κι επιμόνως.
Εκείνος είναι ο καημός
κι εγώ ο μαύρος πόνος.

247. ΠΑΡΑΛΟΓΟ

Κάτι μου σφίγγει τον λαιμό
κι ανάσα δεν μ' αφήνει.
Και κάθε μέρα πολεμώ
κάποιων εχθρών τα σμήνη.

Στο 'να μου χέρι τον σταυρό,
στ' άλλο μου το μαχαίρι.
Κι εγώ γυρεύω τον εχθρό
κι αυτός μ' έχει στο χέρι.

248. ΜΟΝΑΧΙΚΟΣ

Τα βάσανά σου μου τα λες
με λόγια πονεμένα.
Κι ύστερα κάθεσαι και κλαις
πικρά, μπροστά σ' εμένα.

Κι αν βάσανά μου δεν ακούς
είναι που δεν στα λέω.
Γιατί σαν τους μοναχικούς
μονάχος μου τα κλαίω.

249. ΜΕΤΡΗΣΗ

Ο άνθρωπος ως προχωρά
μες στην διαδρομή του.
Με των ετών του τη σειρά
μετράει τη ζωή του.

Κι εγώ την ίδια για να δω,
στη μνήμη ξετυλίγω.
Όσους κατάφερα ως εδώ
«θανάτους» ν' αποφύγω.

250. ΑΔΥΝΑΜΙΑ

Ανάμεσα, πριν και μετά,
ο χρόνος κρύα πέτρα.
Συχνά τα λόγια περιττά
στου λόγου την φαρέτρα.

Κρατούνε κόστος οι καιροί,
είναι βαριά η τάξη.
Και πλείστα τα που δεν μπορεί
ο άνθρωπος να πράξει.

251. ΘΥΜΗΣΗ

Να με λογιάζεις όταν κλαις
κι όταν παραπονιέσαι.
Και στις σκοτούρες τις πολλές
κοντά μου να πλανιέσαι.

Κι όταν λαχαίνει κι ευτυχείς
λησμόνα με σου λέω.
Κι άσε με με τους δυστυχείς
μονάχος μου να κλαίω.

252. ΟΙ ΦΙΛΟΙ

Έχουν τα μάτια τους υγρά,
τα χείλη πικραμένα
και ξεκινούν κάθε φορά
από τα περασμένα.

Έχουμε φτάσει στη θολή
γραμμή μπροστά στο δειλί.
Και δυστυχώς είναι πολλοί
οι πεθαμένοι φίλοι.

253. ΔΑΚΡΥΑ

Δακρύζει μέσα στη σπηλιά
ο βράχος, το βουβό του
παράπονο, σταλιά σταλιά
κι ακούς τον θόρυβό του.

Αιώνες χωρίς τελειωμό
κάποια βαστάει αμάχη
και σαν από βαθύ καημό
δακρύζουνε κι οι βράχοι.

254. ΑΥΓΕΡΙΝΟΣ

Συνήθως προς τον ουρανό
γυρνά την προσοχή του.
Και στέλνει στον Αυγερινό
την μύχια προσευχή του.

Κι ο Αυγερινός μετά στοργής
γρικώντας υποφέρει.
Κι ας μη διάλεκτο της γης
δεν έλαχε να ξέρει.

255. ΟΝΤΑ

Με τις ελπίδες μας ξανθές
και τους καημούς μας μπλάβους.
Τους προσπεράσαμε μαθές
της νιότης μας τους κάβους.

Όντα ριγμένα στην φθορά
του επιγείου τέλους.
Μας καρτερούνε χλοερά
λιβάδια μ' ασφοδέλους.

256. ΑΠΩΘΗΜΕΝΑ

Μας βασανίζουνε κρυφά
τρωτά κι απωθημένα.
Φρούτα της εποχής στυφά
κι αγουροδαγκωμένα.

Θέλω να κλάψω δυνατά,
κάποια απ' αυτά να φύγουν.
Κι απωθημένα απανωτά
νεότερα με πνίγουν.

257. ΠΙΣΤΗ

Γειτόνισσα αντικρινή
κι απ' το παράθυρό της,
κοιτάει την Άγια Φωτεινή
και κάνει το σταυρό της.

Και μνέσκει η κυρά Φωτεινή
στον μυστικό λυγμό της.
Μπροστά στην Άγια Φωτεινή
που ξέρει τον καημό της.

258. ΔΡΟΜΕΙΣ

Ο δρόμος πάντοτε ανοιχτός
για όλους παραμένει
κι αδιάκοπος ο συρφετός
επάνω του διαβαίνει.

Κι αντικριστήκαμε καρσί
κι εύχαρις σε θωρούσα,
να οδεύεις προς εκεί κι εσύ
απ' όπου εγώ γυρνούσα.

259. ΤΟΛΜΗ

Είχε μαζί του τα φτερά
από τις πρώτες μέρες.
Και δεν ξεβγήκε μια φορά
στους ανοιχτούς αιθέρες.

Η δύναμη κι η αντοχή
τα ένδον υπερβαίνει.
Κι αν απολείπεται η ψυχή
ο άνθρωπος βαραίνει.

260. ΜΕΤΡΗΣΗ

Το αύριο δεν είν' αργά,
η ένδεια μεγάλη.
Κι οι μέρες φεύγουνε γοργά
η μιά μετά την άλλη.

Αρχίζει η μέτρηση απ' το εν
κι ενόσω συνεχίζει,
αδόκητα σ' ένα μηδέν
κολλάει και τερματίζει.

261. ΑΔΗΛΩΤΟΣ

Περίμενε σε μιά πτυχή
έστω κι αβάτου δρόμου.
Κι ίσως απρόσμενην ιαχή
γρικήσεις ταχυδρόμου.

Που φτάνει από τ' αλαργινά
γραφή να σου επιδώσει
κι όταν δεν έχεις πουθενά
διεύθυνση δηλώσει.

262. ΙΒΙΣΚΟΙ

Στης ώρας την επιστροφή
Ανθίζουν οι ιβίσκοι
Και των εντόμων η αφή
Την αμβροσία βρίσκει.

Και με του χρόνου τη στροφή
Μαραίνονται οι ιβίσκοι.
Κι ο άνθρωπος φιλοσοφεί
Και τίποτα δεν βρίσκει.

263. ΣΦΥΡΙΓΜΑΤΑ

Στη χώρα του παραμυθιού
Από παλιά συνήθεια,
Φτωχή καρδούλα του στρουθιού,
Δεν λένε την αλήθεια.

Και σου σημάδεψαν πληγές
Ισόβιες στα στήθια,
Καθώς από το λυκαυγές
Σφυρίζεις την αλήθεια.

264. ΖΩΓΡΑΦΙΑ

Χειμερινή μου ζωγραφιά
στο παραθυρογυάλι.
Κι απ' το βουνό μιά συννεφιά
μέχρι το περιγιάλι.

Οι δακρυσμένοι ουρανοί
του πέλαγου τα πλάτια.
Κι ένα πλεούμενο πανί
που χάνεται απ' τα μάτια.

265. ΧΑΜΕΝΟΙ

Τι να σου πω, τι να μου πεις
πικρά κι απεγνωσμένα.
Ακούω τα λόγια της σιωπής,
που φτάνουν από σένα.

Με καρτερείς, σε καρτερώ
αιώνες στους λυγμούς μας.
Χαθήκαμε κι οι δύο θαρρώ
στους αναστεναγμούς μας.

266. ΣΚΕΨΕΙΣ

Περί πολλών σκέψεις πολλές
θέσεως και ουσίας.
Και σκέψεις θεωρητικές
και άνευ σημασίας.

Σκέψεις περί το μόνιμο,
ισορροπίας και τάξης.
Κι ίσως θα ήταν φρόνιμο
πολύ, για επιφυλάξεις.

267. ΑΝΗΦΟΡΙΑ

Ανηφοριά – κατηφοριά
κι ο δρόμος δεν τελειώνει.
Ως που τον άνθρωπο βαριά
η μοίρα αποτελείώνει.

Πορεία ισόβια κουτουρού
και το τιμόνι ίσια.
Κι η στράτα που τραβάει ντουγρού
στα μαύρα κυπαρίσσια.

268. ΡΟΗ

Πηγές, ρυάκια, ποταμοί
στης γης την κατηφόρα.
Τ' ανθρώπου οι παραλογισμοί,
του χρόνου η μαύρη μπόρα.

Οράματα κι ιδανικά,
πενία και κραιπάλη.
Κι όλα ξεσπούνε τελικά
στ' ανθρώπου το κεφάλι.

269. ΠΗΔΗΜΑΤΑ

Πηδώντας τρέχει ο λαγός
καθώς και το ζαρκάδι.
Κι έχει πετύχει κι ο λαός
του κέντρου το σημάδι.

Κι είναι τα πράγματα γνωστά,
ορθώς κι επί τροχάδην.
Πως υπερέχει εις ποσοστά
το πήδημα απ' το βάδην.

270. ΜΕΤΡΑ

Του κόσμου τα μελλούμενα,
του σύμπαντος τα μέτρα.
Σε σχέδια κινούμενα
και σμιλεμένα πέτρα.

Κι εισέρχονται οι «ειδικοί»
μέσα στ' ανεκδιήγητα.
Και από θέση ειδική
επεξηγούν τ' αξήγητα.

271. ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟ

Στα εικοσιτέσσερα ψηφιά,
τ' ανθρώπου η γνώση όλη.
Της προδοσίας τα καρφιά,
της υδρογείου οι πόλοι.

Μ' αυτά ο πόνος κι η χαρά,
το σύνολο κι η δόση.
Η πρόοδος κι η διαφθορά
και του φινάλε η πτώση.

272. ΥΒΡΙΔΙΑ

Με τα μερσί και τα μπαρδόν
αδίκως και αναίτια
βρεθήκαμε αναφανδόν
μέσα στην περιπέτεια.

Μας έκαναν υβρίδια
κι ανάξιους γι' αγώνες.
Δεν έχουμε σωσίβια
και έρχονται τυφώνες.

273. ΠΑΡΟΙΜΙΑΚΑ

Τα είπαμε έτσι κι αλλιώς
με ζήτω και με γιούχα.
Και άλλαξε ο Μανωλιός
στα ίδια του τα ρούχα.

Κι η λογική ξεχείλισε
και το νερό στ' αυλάκι.
Κι ο τέντζερης εκύλησε
και βρήκε το καπάκι.

274. ΧΑΡΑΤΣΙ

Με το οκεί και τα γιες
συγκλίσεις κι αποκλίσεις
κι αρχηγικές επιλογές
στεριώνουν κυβερνήσεις.

Κι ίδιο παιχνίδι εσαεί,
οι αρμόδιοι τα τσεπώνουν.
Κι υποχρεούνται οι λαοί
χαράτσια να πληρώνουν.

275. ΔΑΝΕΙΚΑ

Είναι προσόν η ψαχτική
και σύστημα η αμάκα.
Κι αν διαθέτεις τακτική
τα θύματα στη φάκα.

Θνητός κι εγώ με ιδανικά
ψάχνω μες στ' ασυγύριστα.
Ν' αποκομίσω δανεικά
και πολλαπλά κι αγύριστα.

276. ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ

Στην ζήση μας την άχαρη,
σαράκι που μας τρώει.
Πληρώνουμε με ζάχαρη
του πόνου την αλόη.

Κι απλά τα ερωτήματα
προς τους αδιαφόρους:
Ποιοί χτίζουν τα συστήματα
και ποιοί γράφουν τους όρους;

277. ΠΑΝΤΕΡΗΜΟΣ

Σ' αυτόν τον κόσμο, σκοτεινός
παντέρημος και μόνος.
Ήταν ο δρόμος του στενός,
ήταν πλατύς ο πόνος.

Με μια πικρή στερνή μιλιά
στέναξε μοναχός του.
Και σε μιά σκότεινη σπηλιά
σίγησεν ο αχός του.

278. ΠΙΚΡΙΑ

Θλιμμένη πρόσκαιρη ζωή,
σαν να μη μας ανήκει.
Μας καθλώνει εσαεί
στο μαύρο δεκανίκι.

Μακρύς αγώνας και δεινός
και άπιαστη η νίκη.
Και κάθε τέλος του μηνός
ασήκωτο το νοίκι.

279. ΘΕΣΕΙΣ

Η ευτυχία φανερή
στα σμόκιν και στα φράκα.
Στην άλφα θέση οι τυχεροί
κι οι άτυχοι στη φάκα.

Της τύχης ο τροχός γυρνά
κι εσύ παιχνίδι κάνεις.
Και σου τα παίρνουν στα μονά
και στα ζυγά τα χάνεις.

280. ΒΗΜΑΤΑ

Σάμπως σιμώνουνε βαριά
βήματα προς την θύρα.
Μην έρχεται η λευτεριά,
μην είναι η μαύρη μοίρα;

Μπορεί να είναι κι ο βοριάς,
αφήστε και θα δείξει.
Όταν της πόρτας της βαριάς
το άνοιγμα θα τρίξει.

281. ΟΔΟΙΠΟΡΙΑ

Στην ερημιά οδοιπορώ
με τ' όνειρο το πλάνο.
Αρρώστησα και δεν μπορώ
τίποτα παραπάνω.

Κράζω βοήθεια ημιθανής
στις δυνατές μου λύπες.
Κωφεύουνε οι συγγενείς
κι οσμίζονται οι γύπες.

282. ΑΒΕΒΑΙΟΤΗΤΑ

Ακέριος αριθμός ποτές
κι απόλυτος δεν βγαίνει.
Αμέτρητοι οι νικητές
πλήθος οι νικημένοι.

Εις τους ωκεανούς σταγών
ο βίος και διαβαίνει.
Κι εν μέσω θλίψεων και πληγών
ο άνθρωπος ξεμένει.

283. ΚΑΤΗΦΟΡΑ

Και να το θέλεις δεν μπορείς
γιατί δεν το ορίζεις.
Χρόνε, βαριά που προχωρείς
και πίσω δεν γυρίζεις.

Τα νιάτα μόνο μιά φορά
και στις ζωής την μπόρα,
αναζητώντας την χαρά
φτάνεις στην κατηφόρα.

284. ΑΡΓΟΠΟΡΙΑ

Θέλω πολύ να κρεμαστώ
από μιάν ηλιαχτίδα
κι αφού σταθώ κι αφουγκραστώ
ν' ακούσω την ελπίδα.

Κι άργησες άστρο της αυγής
κι είναι καιρός να φύγω,
την ώρα που ο καημός της γης
αυξάνει κάθε λίγο.

285. ΑΙΩΝΙΟΤΗΣ

Βραδάκι φθινοπωρινό,
σκόρπια πουλιά στο φόντο.
Τον ύμνο τον εσπερινό
σκορπούν πρίμο σεκόντο.

Πανσέληνος στις κορυφές,
φανός αιώνιας νιότης.
Απ' των βουνών τις παρυφές
περνά η αιωνιότης.

286. ΛΕΠΤΟΤΗΤΑ

Υπάρχουν θέματα λεπτά,
πεζών κι ονειροπόλων.
Υπάρχουνε και τα λεφτά
τα υπεράνω όλων.

Υπάρχει βέβαια κι η τιμή
που απάντων υπερέχει.
Κι οδεύει δόξη και τιμή
και που «τιμή» δεν έχει.

287. ΦΙΛΟΧΡΗΜΑΤΙΑ

Οι χρόνοι, οι μέρες, τα λεπτά,
φεύγουνε προς την δύση.
Κι όλοι πασχίζουν σε λεφτά
να τα 'χουν επενδύσει.

Και με της τύχης τα γραφτά
κάποιοι τα καταφέρνουν.
Και φεύγοντας χωρίς αυτά
οι τυχεροί τα παίρνουν.

288. ΠΛΕΟΝΕΞΙΑ

Τα θέματα επιπόλαια
στου βίου την αρένα.
Και ο θεός συμβόλαια
δεν κάνει με κανένα.

Και ο αγώνας μας δεινός
κι άγριο το ταμάχι.
Και πέφτουμε μέχρις ενός
εκεί που θα μας λάχει.

289. ΣΤΟΧΟΙ

Μέσα στη νύχτα περπατάς,
σε πνίγει το σκοτάδι.
Επίπονα αναζητάς
του στόχου το σημάδι.

Η εκπλήρωση της πεθυμιάς
γλυκά σε ξεκουράζει.
Κι είναι του βίου ο χιονιάς
τόρα που σε κουράζει.

290. ΜΠΕΡΔΕΜΑΤΑ

Μπερδεύομαι στα ποσοστά
ψάχνοντας επιμόνως,
αν πάει ο άνθρωπος μπροστά
κι ακολουθεί ο χρόνος.

Ή μήπως είναι εξ αρχής
με αορίστους τρόπους,
ο χρόνος πάντα πιο ταχύς
απ' τους κοινούς ανθρώπους.

291. ΕΡΕΥΝΕΣ

Αιώνες ψάχνονται οι καιροί
εν φάση κι αφασία.
Με της προόδου το κερί
και με την φαντασία.

Κι ανέκαθεν «τα πάντα ρει»
προς την Αχερουσία.
Και μόνη αθάνατη μπορεί
να μένει η α θ α ν α σ ί α .

292. ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ

Οι βάτραχοι εις το ... κοάξ
έχουνε απομείνει.
Κι ο άνθρωπος μπορεί με φαξ
να παίρνει και να δίνει.

Μ' εξ αποστάσεως εντολή
μέγα το πάρε – δώσε.
Και Δύση και Ανατολή
στο ... Παναγία σώσε.

293. ΠΑΡΑΞΕΝΙΑ

Από της μοίρας τα γραφτά
παραξενιά κι ετούτη.
Κι οι που δεν έχουνε λεφτά
πασχίζουνε για πλούτη.

Είναι μέσα στην πόρεψη
κι όπ' άδεια τα τσανάκια,
να θέλουν για την όρεξη
κάποιοι, τα ραπανάκια.

294. ΑΝΘΡΩΠΟΙ

Άνθρωποι από μέταλλα
κι από μασίφ ατσάλι.
Και από ροδοπέταλα
και μ' αδειανό κεφάλι.

Και άνθρωποι ξεχωριστοί
γραφίδος και παλέτας.
Και άνθρωποι από χαρτί
κυρίως τουαλέτας.

295. ΜΥΣΤΙΚΑ

Υπάρχουνε τα μυστικά
τα διπλοσφραγισμένα.
Και τ' αυστηρώς προσωπικά
και καταπροδομένα.

Είναι και τα συζυγικά
που βγαίνουν στο παζάρι.
Κι είς εκ των δύο φυσικά
δεν έχει είδηση πάρει.

296. ΔΕΣΜΟΙ

Δεν έχει λόγο η σιγή
κι αχτίνα το σκοτάδι.
Και άρρηκτοι δεσμοί τη γη
συνδέουν με τον Άδη.

Έρχεσαι για να πορευθείς
και βρίσκεσαι αναιτίως,
από την κάθετο, ευθύς
εις την οριζοντίως.

297. ΜΑΝΑ

Μάνα, φευγάτη από τη γη
του μάταιου ετούτου κόσμου.
Σε φέρνω μες στη συλλογή
σαν ευωδία δυόσμου.

Στων Ηλυσίων τις αυλές
θα ξανακούσω πότε,
τ' αφουγκραζόμενα να λες,
που δεν πρόφτασες τότε.

298. ΙΚΕΣΙΑ

Μητέρα σε παρακαλώ
ειπέ, εν τινι μέτρω,
για τον υγιό σου, τον καλό
λόγο στον Άγιο Πέτρο.

Ρόδα οι σκόρπιοι λογισμοί
κι η σάρκα μου τ' αγκάθι.
Με λύγισαν οι λογισμοί,
με μόλυναν τα πάθη.

299. ΟΥΤΟΠΙΑ

Πρωτοπαλίκαρο λαμπρό
κι έχει καιρούς κινήσει,
να βρει τ' αθάνατο νερό
κι ακόμα να γυρίσει.

Μ' ελπίδες και μ' απαντοχές
ο μάταιος αγώνας
και αφανίζει τρεις φτωχές
γενιές ο κάθε αιώνας.

300. ΑΓΩΝΑΣ

Απ' τον πανάρχαιο καιρό
έχουμε ξεκινήσει
για το αθάνατο νερό,
την μαγεμένη βρύση.

Και μέχρι εδώ, σ' ερημικά
λαγκάδια ματωμένοι,
παλεύουμε με ξωτικά
θνητοί και διψασμένοι.

301. ΠΑΝΔΑΜΑΤΩΡ

Με την λειψή μας την μπουκιά
και με τη στέρησή μας.
Κι ήταν η νιότη μας γλυκιά
κι αγνή η πρόθεσή μας.

Κι ο πανδαμάτωρ απηνής
σφραγίζει το γραφτό μας.
Στερνός και πρώτος συγγενής
στο μαύρο ριζικό μας.

302. ΦΥΓΗ

Άντε να φεύγουμε λοιπόν
χωρίς δεύτερη σκέψη.
Μας τελειώνει το καρμπόν
κι ο λόγος θα στερέψει.

Να το μαζεύουμε λοιπόν
αυτό το πανηγύρι.
Με βάλιουμ και με ντεπόν
δεν γίνεται χαΐρι.

303. ΑΠΛΗΣΤΙΑ

Η γης μικρή, δεν μας χωρά
κι ενώ η ζωή μας λίγη,
η απληστία μας φτερά
και σχέδια ζετυλίγει.

Κι ο νους ξεβγαίνει και μετρά
το χώμα και την πέτρα.
Κι είναι, το που δεν προσμετρά
τα δύο στερνά μας μέτρα.

304. ΥΣΤΕΡΟΓΡΑΦΟ

Τούτον τον ύστατο καιρό
τι προκοπή να κάνω.
Κρυφάκουσα και τον γιατρό
να λέει πως δεν θα γιάνω.

Συγχώρεσέ μου ταπεινή
Μούσα μου, τους μπελάδες.
Έχουνε βλέπεις την στερνή
ώρα τους κι οι ποιητάδες.

305. ΣΤΗ ΜΟΥΣΑ

Μούσα γι' ακόμα μιά φορά
μπρος σ' ένα μεγαλείο.
Είναι δική μας η χαρά
μ' ετούτο το βιβλίο.

Τα ρήματά μας και αυτά
μ' αχρήματες προθέσεις.
Π' άλλοι τα κάνουνε λεφτά
και δημοσίου θέσεις.

306. ΠΟΙΜΗΝ

Στων στίχων μου τις παρυφές
χρόνια μου περασμένα.
Υπάρχουνε και κορυφές
που δεν ήταν για μένα.

Της ρίμας ταπεινός ποιμήν
δεν κίότρεπα ποτέ μου.
Ευχαριστώ Σε και αμήν
Θεέ και Κύριέ μου.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

A/α

Σελίς

1. Ατάκτως ερριμμένα	
2. Λύρα	
3. Ψακτική	
4. Βουβαμάρα	
5. Σπανιότητα	
6. Πικρός καιρός	
7. Μονόζυγο	
8. Σαρακοστή	
9. Ο σκόρος	
10. Ομοιότητα	
11. Οργή	
12. Αναποδιά	
13. Στροφές	
14. Απαντοχή	
15. Ξηρασία	
16. Οι βάρβαροι	
17. Πρωτοτυπία	
18. Νόσος	
19. Ράπισμα	
20. Αποδοχή	
21. Το τριζόνι	
22. Περαστικοί	
23. Συναπάντημα	
24. Σχετικά	
25. Ερανικά	
26. Επιούσιος	
27. Αγνωσία	
28. Ειρηνοπόλεμος	
29. Μαντάτο	
30. Ατέλεια	
31. Ζόρι	
32. Τούνελ	
33. Ομολογία	
34. Παραζάλη	
35. Αναποδιές	
36. Υπογείωση	
37. Νύχτα	

38.	Χαρταετός
39.	Επάνοδος
40.	Καμπριολέ
41.	Μένος
42.	Εικασία
43.	Προσδοκίες
44.	Έξις
45.	Ήρωας
46.	Συμπέρασμα
47.	Πενία
48.	Επιθυμία
49.	Αμαξάκι
50.	Κατεργασία
51.	Άλγος
52.	Αγωνία
53.	Αλισβερίσια
54.	Στιγμές
55.	Μοιραίο
56.	Μέλισσα
57.	Εστία
58.	Τρελοί
59.	Σιωπή
60.	Αταξίδευτο
61.	Ξεσπιτωμένος
62.	Άγνωστοι
63.	Φούντο
64.	Πελέκι
65.	Προσμονή
66.	Απόσταγμα
67.	Τροχός
68.	Εφέ
69.	Μπόρα
70.	Μεγαλοστομία
71.	Φιγούρες
72.	Άκαπνοι
73.	Τιμές
74.	Μενού
75.	Αψιθυμία
76.	Πάτος
77.	Μεθοδεύσεις
78.	Περάσματα
79.	Διαδρομές
80.	Χασούρα

81.	Αντράλα
82.	Μαθήματα
83.	Κουμάντα
84.	Μαύρος Πόντος
85.	Πετροστάφυλα
86.	Σιγά
87.	Μοναξιά
88.	Απόσυρση
89.	Καιρικά
90.	Πλέξη
91.	Μηδέν
92.	Αγύριστος
93.	Συνυπολογισμός
94.	Καλαμιά
95.	Εκτός
96.	Ανάγκη
97.	Γκιώνης
98.	Αλύτρωτοι
99.	Απειλή
100.	Αδυναμία
101.	Τρικλοποδιά
102.	Πειρασμοί
103.	Πελαργοί
104.	Αγάπη
105.	Ζευγάρι
106.	Αδελφοκτόνοι
107.	Φυγές
108.	Αμφιβολία
109.	Οίστρος
110.	Παραμονή
111.	Άλογα
112.	Νταήδες
113.	Γραμμές
114.	Παλιάτσος
115.	Επιμονή
116.	Εναλλαγές
117.	Δισταγμός
118.	Η πόλη
119.	Εγερτήριο
120.	Πεσόντες
121.	Μικρόκοσμος
122.	Μωρία
123.	Αντιγραφές

124.	Μάγεμα
125.	Τολμητίας
126.	Απορία
127.	Θαλασσινό
128.	Ταξιδευτής
129.	Διαγραφή
130.	Προδοσίες
131.	Πληγή
132.	Αριστούχος
133.	Πικρία
134.	Αναζήτηση
135.	Διαφορές
136.	Θεατρικά
137.	Σκιές
138.	Οδοιπόρος
139.	Αλλαγές
140.	Περιπατητής
141.	Αντίθεση
142.	Κρανίου τόπος
143.	Κύκλος
144.	Μυστικά
145.	Τροχός
146.	Ακρισία
147.	Ασυμμετρία
148.	Αναιρέσεις
149.	Σιγή
150.	Κολοκύθα
151.	Παιχνίδι
152.	Βούληση
153.	Φεγγάρι
154.	Βαβυλωνία
155.	Ποταμός
156.	Συγκατοίκηση
157.	Θρήνος
158.	Ευωχία
159.	Μαχαιράς
160.	Τείχη
161.	Άγραφα
162.	Περάτης
163.	Αρωγή
164.	Παραμύθι
165.	Νικημένος
166.	Ιδιορρυθμία

167.	Πορεία
168.	Ταξίδι
169.	Μέτοικος
170.	Σιωπή
171.	Φωνές
172.	Απόδραση
173.	Κύκλος
174.	Όρκοι
175.	Αδιαφορία
176.	Απουσία
177.	Γραφές
178.	Διαβατικοί
179.	Πόρτες
180.	Επωνύμως
181.	Παράθυρα
182.	Φλυαρία
183.	Αφανισμός
184.	Ναυάγιο
185.	Της τύχης
186.	Σύναξη
187.	Συνοδός
188.	Λόγος
189.	Κουσούρι
190.	Άφρονες
191.	Λιθοβολισμός
192.	Βία
193.	Ελπίδα
194.	Έθος
195.	Απόλυτο
196.	Κρισιμότης
197.	Αλλαγές
198.	Μεταβολή
199.	Καιροσκοπία
200.	Μπορεί
201.	Σκαριά
202.	Βαβέλ
203.	Προσπάθεια
204.	Προσπέραση
205.	Θόρυβοι
206.	Πτώση
207.	Μεθύσι
208.	Αχ και βαχ
209.	Κυκλοφορία

210.	Ανομοιότητα
211.	Κακοκαιρία
212.	Αεροφαγία
213.	Αέρας
214.	Ατονία
215.	Μοναξιά
216.	Κίνηση
217.	Φο-βία
218.	Άψε σβήσε
219.	Διακίνηση
220.	Αλφαβητικά (Α)
221.	Αλφαβητικά (Β)
222.	Προσδοκία
223.	Μαντάτο
224.	Ψωμοτύρι
225.	Πειθαρχικοί
226.	Συνταγή
227.	Αοι-δίες
228.	Αβεβαιότητα
229.	Απόληξη
230.	Αχνό φως
231.	Σχέδια
232.	Δισταγμός
233.	Υποψία
234.	Δυσαναλογία
235.	Παραπλάνηση
236.	Βίρα
237.	Περιστροφή
238.	Καημός
239.	Αναζητήσεις
240.	Ερημίτες
241.	Γνώση
242.	Λάσπη
243.	Ναυαγοί
244.	Χλευασμός
245.	Αντίθεση
246.	Δεσμός
247.	Παράλογο
248.	Μοναχικός
249.	Μέτρηση
250.	Αδυναμία
251.	Θύμηση
252.	Οι φίλοι

253.	Δάκρυα
254.	Αυγερινός
255.	Όντα
256.	Απωθημένα
257.	Πίστη
258.	Δρομείς
259.	Τόλμη
260.	Μέτρηση
261.	Αδήλωτος
262.	Ιβίσκοι
263.	Σφυρίγματα
264.	Ζωγραφιά
265.	Χαμένοι
266.	Σκέψεις
267.	Ανηφοριά
268.	Ροή
269.	Πηδήματα
270.	Μέτρα
271.	Αλφαβητάριο
272.	Υβρίδια
273.	Παροιμιακά
274.	Χαράτσι
275.	Δανεικά
276.	Ερωτήματα
277.	Παντέρημος
278.	Πικρία
279.	Θέσεις
280.	Βήματα
281.	Οδοιπορία
282.	Αβεβαιότητα
283.	Κατηφόρα
284.	Αργοπορία
285.	Αιωνιότης
286.	Λεπτότητα
287.	Φιλοχρηματία
288.	Πλεονεξία
289.	Στόχοι
290.	Μπερδέματα
291.	Έρευνες
292.	Παράκληση
293.	Παραξενιά
294.	Άνθρωποι
295.	Μυστικά

296.	Δεσμοί
297.	Μάνα
298.	Ικεσία
299.	Ουτοπία
300.	Αγώνας
301.	Πανδαμάτωρ
302.	Φυγή
303.	Απληστία
304.	Υστερόγραφο
305.	Στη Μούσα
306.	Ποιμήν